

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ καὶ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

(Έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου Αττικής)

ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο πλανεμένος αναχωρητής

ΚΑΠΟΙΟΣ αναχωρητής, από αμάθεια πιο πολύ, δεν ήθελε να παραδεχθεί πώς ο άγιος Άρτος που μεταλαμβάνουμε είναι το Σώμα του Κυρίου. Οι γέροντες της Σκήτης, όταν το έμαθαν, τον κάλεσαν και τον κατήχησαν με την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας για τα άχραντα Μυστήρια. Εκείνος όμως επέμενε στην πλάνη του. οι πατέρες τον άφησαν, αλλά προσευχήθηκαν να τον φωτίσει ο Θεός, ώστε να καταλάβει την αλήθεια. Μία Κυριακή ο αναχωρητής συμμετείχε στη θεία λειτουργία από το άγιο βήμα του ναού της Σκήτης. Τη στιγμή που ο ιερέας πήρε στα χέρια του το πρόσφορο για να προσκομίσει, ο πλανεμένος μοναχός είδε κατάπληκτος ένα βρέφος ξαπλωμένο πάνω στην αγία τράπεζα. Κι όταν άρχισε να διαμελίζει τον Άρτο φάνηκε άγιος άγγελος από το θυσιαστήριο

κρατώντας από χέρι του ένα μαχαίρι. Συγχρόνως με τον ιερέα διαμέλισε κι Αυτός το θείο Βρέφος κι έχυσε το Αίμα Του από άγιο Ποτήριο. Ο αναχωρητής ταράχθηκε. Μα ύστερα από λίγο, όταν πήγε να κοινωνήσει, συνέβη κάτι πιο φοβερό. Είδε μέσα από άγιο Ποτήριο ανθρώπινη σάρκα βαμμένη στο αίμα. Κλαίγοντας τότε ομολόγησε την πλάνη του και παρακάλεσε τον Κύριο να σκεπάσει με τη χάρη Του τα θεία Μυστήρια, για να τολμήσει να κοινωνήσει. Πραγματικά, μέσα από άγιο Ποτήριο είδε πάλι ψωμί και κρασί, από τα οποία μετάλαβε ευχαριστώντας το Θεό.

Ο δύσπιστος μοναχός

ΕΝΑΣ μοναχός πάλευε με λογισμούς αμφιβολίας, για το αν τα τίμια Δώρα είναι πραγματικά Σώμα και Αίμα Χριστού η απλά σύμβολα και τύποι. Οι άλλοι μοναχοί, όταν ενημερώθηκαν σχετικά, τον κάλεσαν σε μία θεία λειτουργία, στη διάρκεια της οποίας προσεύχονταν όλοι θερμά να του δείξει ο Θεός με θαύμα την αλήθεια, για να διώξει τους λογισμούς της απιστίας. Μετά την απόλυση, ο αδελφός Αυτός διηγήθηκε στους άλλους τα εξής:

«Όταν ο διάκονος ανέβηκε στον άμβωνα για να διαβάσει το Ευαγγέλιο, είδα ν' ανοίγει η στέγη της εκκλησίας. Μετά την ευχή της προσκομιδής, είδα να σχίζονται οι ουρανοί και να κατεβαίνει φωτιά πάνω στα τίμια Δώρα. Ύστερα παρουσιάστηκε πλήθος αγγέλων κι ανάμεσά τους ένα Παιδί. Μαζί τους κατέβηκαν άλλα δύο πρόσωπα με ομορφιά απερίγραπτη. Κατόπι ν οι άγγελοι στάθηκαν κυκλικά γύρω από την αγία τράπεζα, ενώ το Βρέφος ενθρονίστηκε πάνω α' αυτήν. Όταν πλησίασαν οι ιερείς για να τεμαχίσουν τον άρτο της προθέσεως, είδα εκείνα τα δύο πρόσωπα να πιάνουν το Παιδί από τα χέρια και τα πόδια, και μ' ένα μαχαίρι να το σφάζουν, χύνοντας το αίμα Του από άγιο Ποτήριο. Στη συνέχεια έκοψαν το Σώμα του σε μικρές μερίδες, που τις τοποθέτησαν πάνω στά τεμάχια των άρτων. Αμέσως τότε οι άρτοι μεταβλήθηκαν κι αυτοί σε σάρκα. "Στο «Μετά φόβου...», στους αδελφούς που πλησίαζαν, προσφέρονταν κομμάτια από σάρκα. Μόλις όμως έλεγαν «αμήν», γινόταν άρτος στα χέρια τους. όταν πλησίασα κι εγώ, μου δόθηκε σάρκα και δεν μπορούσα να μεταλάβω. Τότε ένωσα μία φωνή να ψιθυρίζει στ' αυτί μου: Άνθρωπε, γιατί δεν μεταλαμβάνεις; δεν σου προσφέρεται αυτό ακριβώς που ζήτησες; Λυπήσου με, Κύριε. δεν μπορώ να μεταλάβω σάρκα. Μάθε λοιπόν πώς, αν μπορούσε ο άνθρωπος να μεταλάβει καθαρή σάρκα, τότε μέσα στο άγιο ποτήριο θα υπήρχε σάρκα, όπως την είδες εσύ. Επειδή όμως δεν μπορεί να μεταλάβει κάτι τέτοιο, όρισε ο Θεός τους άρτους της προθέσεως. Αν λοιπόν πιστεύεις ότι ο αγιασμένος αυτός Άρτος είναι το ίδιο το Σώμα του Χριστού, μετάλαβε αυτό που έχεις στο χέρι σου! Πιστεύω, Κύριε, απάντησα τότε συντριμμένος. Αμέσως η σάρκα που κρατούσα έγινε πάλι Άρτος. Ευχαρίστησα το Θεό και κοινωνήσα. Αφού

τελείωσε η ιερή μυσταγωγία, είδα ν' ανοίγει πάλι η στέγη του ναού και ν' ανεβαίνουν οι Αγγελικές δυνάμεις στον ουρανό.

Η θεόσαρκη μερίδα

ΔΩΔΕΚΑ μίλια έξω από τη Δαμασκό ασκήτεψε ένας στυλίτης. Κάποτε σκανδαλίστηκε μ' έναν ιερέα της πόλης, για τον οποίο πληροφορήθηκε πώς έπεφτε σε σαρκική αμαρτία. σε λίγες μέρες ο ιερέας αυτός έτυχε να πάει να λειτουργήσει στο μοναστήρι, όπου βρισκόταν και ο στύλος του ασκητή. Την ώρα του κοινωνικού, ο στυλίτης κατέβασε σ' ένα καλάθι το άγιο Ποτήριο που είχε μαζί του, και μέσα σ' αυτό του έβαλαν τα άχραντα Μυστήρια.

Όταν όμως ανέβασε πάνω την θεία Κοινωνία, δίσταζε να μεταλάβει. Έφερνε στο νου του την κατηγορία που είχε ακούσει για τον λειτουργό ιερέα, και συλλογιζόταν: Άραγε, έχει αγιαστεί αυτή η μερίδα; Επιφοίτησε σ' αυτή το άγιο Πνεύμα η εμπόδισε τον ερχομό Του η αμαρτία του λειτουργού; Έτσι όπως είμαι σκανδαλισμένος με τον ιερέα, πρέπει να μεταλάβω η όχι;".

Ενώ συλλογιζόταν αυτά, ο Θεός οικονόμησε να συμβεί κάτι φρικτό, για να πληροφορηθεί ο στυλίτης και συνάμα να στηριχθεί κάθε χριστιανική ψυχή. Την ώρα που τεμαχιζόταν το πανάγιο Σώμα, πριν τη μετάληψη του λαού, μία μερίδα κύλησε από το δισκάριο κι έπεσε στην αγία τράπεζα, όπου μεταβλήθηκε σε σάρκα μπροστά ατά μάτια όλων όσων βρίσκονταν εκεί. Ο λειτουργός, θαμπωμένος, δοκίμασε ν' ακουμπήσει και να ψηλαφίσει την αγία μερίδα. Μόλις όμως την άγγιξε, εκείνη κόλλησε από δάχτυλό του σαν ζωντανή, φρεσκοσφαγμένη σάρκα. και καθώς τράβηξε το χέρι του, υψώθηκε και η αγία μερίδα κολλημένη στο δάχτυλο. Αμέσως έσταξαν τρεις σταγόνες Αίμα στην αγία τράπεζα, που πότισαν το πρώτο και δεύτερο κάλυμμα κι έφτασαν μέχρι το μάρμαρο. Όταν πληροφορήθηκε ο στυλίτης το θαυμαστό γεγονός, μετάλαβε με φόβο και τρόμο την αγία μερίδα που του είχαν στείλει, και ομολόγησε σ' όλους τη δυσπιστία του. Ο όσιος Αναστάσιος ο Σιναΐτης, που διηγήθηκε τη θαυμαστή αυτή ιστορία, υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας του θαύματος. Αξιώθηκε να δει, να προσκυνήσει και να πάρει μαζί του ένα κομμάτι από τη θεόσαρκη μερίδα. Κάποτε βρέθηκε στα Ίεροσόλυμα, όπου συνάντησε ένα δαιμονισμένο. με αδίστακτη πίστη του κρέμασε από λαιμό, μέσα σε σακουλάκι, την αγία μερίδα, και σε μερικές μέρες ο ασθενής είχε θεραπευθεί.

Η εμφάνιση της Θεοτόκου

ΖΟΥΣΕ ατή χώρα των . Αλαμανών ένας ιερέας πολύ ενάρετος, ο

Πελάγιος, που έτρεφε ξεχωριστή ευλάβεια στην Υπεραγίας Θεοτόκο. Ο διάλογος όμως τον φθόνησε και τού έσπειρε λογισμό απιστίας για τη θεία Κοινωνία.

"Πώς είναι! δυνατόν", σκεφτόταν, "να γίνονται το ψωμί Σώμα; και το κρασί Αίμα Χριστού!" .

Άπ' τους λογισμούς αυτούς έπεφτε σε μεγάλη θλίψη, αλλά δεν τολμούσε να συμβουλευθεί κανέναν άνθρωπο.

Γι' αυτό πρόστρεξε στην ίδια την Παναγία και την παρακάλεσε να τον πληροφορήσει σχετικά.

Κάποια μέρα λοιπόν, ενώ λειτουργούσε, όταν έφτασε από «' Εξαιρέτως της Παναγίας αχράντου... », εξαφανίστηκε από το δισκάριο ο άγιος"

Άρτος. Έρεύνησε ο Πελάγιος -τριγύρω, αλλά δεν τον βρήκε.

Παναγία μου! Φώναξε τρομαγμένος, γνωρίζω ότι για την ολιγοπιστία και την αμφιβολία μου με σιχάθηκε ο Χριστός κι έφυγε από μπροστά μου για να μην κοινωνήσω, ο ανάξιος.

Εσύ όμως παρακάλεσέ Τον να με συγχωρήσει!

Βλέπει τότε μπροστά στην αγία τράπεζα την υπερένδοξη Βασίλισσα με το θείο Βρέφος στην αγκαλιά της να του λέει:

αυτό το Βρέφος είναι ο Ποιητής της οικουμένης, ο γιος και Λόγος του Θεού' τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος.

Αυτός πέθανε στο Σταυρό για τη σωτηρία του κόσμου και αναστήθηκε.

Αυτός και τώρα καθημερινά συγκαταβαίνει με θαυμαστό τρόπο στο σχήμα του ψωμιού και του κρασιού, για την πολλή αγάπη Του στους ανθρώπους, και προσφέρεται σ' αυτούς για τον αγιασμό της ψυχής τους.

Ψηλάφισε Τον λοιπόν κι έρεύνησε άφοβα, για να διαπιστώσεις ότι πρόκειται για αληθινή θεωρία, ότι είναι σώμα πραγματικό με σάρκα και Αίμα, καθώς τον γέννησα.

"Έτσι ακριβώς γίνονται ο Άρτος και ο οίνος όταν λειτουργείς.

Επειδή όμως η ανθρώπινη φύση δεν μπορεί να φάει σάρκα ωμή και να πει Αίμα, γι' αυτό με πάνσοφο τρόπο ο Παντοδύναμος προσφέρεται με τη μορφή του ψωμιού και του κρασιού, ώστε να μπορεί ο καθένας να τον μεταλαμβάνει με λαχτάρα και πόθο. Κοινώνησε λοιπόν κι εσύ με ευλάβεια και πίστη, γιατί οποίος τον παίρνει μέσα του άξια, γίνεται μέτοχος της θείας δόξας Του.

Μ' αυτά τα λόγια η Δέσποινα απέθεσε το Βρέφος στην αγία τράπεζα, κι αφού το προσκύνησε ταπεινά, έγινε άφαντη.

Τότε ο ιερέας πήρε με φόβο και χαρά στα χέρια' του το θείο Βρέφος, το ασπάστηκε ευλαβικά και διαπίστωσε πώς ήταν πράγματι ένα ζωντανό βρέφος με αληθινή σάρκα.

Υστερα το ακούμπησε στην αγία τράπεζα, έπεσε στη γη και προσευχήθηκε με δάκρυα:

"Πιστεύω, Κύριε, και ομολογώ πώς Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού, που γεννήθηκες από την άειπάρθενη Μαρία.

Σ' ευχαριστώ για τη χάρη που αξιώθηκα σήμερα ο ανάξιος, και παρακαλώ

να μου συγχωρέσεις την παλιά μου δυσπιστία. και τώρα αξίωσέ με να Σε κοινωνήσω όχι σαν βρέφος, αλλά σαν " Άρτο".

Αφού προσευχήθηκε έτσι με πίστη, σηκώνεται, και βλέπει μπροστά του τον άγιο " Άρτο όπως και πριν.

Μετάλαβε με ευφρόσυνη, και συνέχισε σ όλη του τη ζωή να ιερουργεί τα θεία Μυστήρια με περισσή ευλάβεια

Η οπτασία του Σαρακηνού

Ο ΑΜΗΡΑΣ της Συρίας έστειλε κάποτε τον ανιψιό του στη Διόσπολη για ορισμένες εργασίες.

Στην πόλη αυτή ο ανιψιός συνάντησε έναν θαυμάσιο ναό του αγίου Γεωργίου.

Αμέσως πρόσταξε τους υπηρέτες του να μεταφέρουν τα πράγματά του επάνω στα κατηχούμενα του ναού, όπου εγκαταστάθηκε κι ο ίδιος.

"Υστερα είπε να βάλουν μέσα από ναό και τις δώδεκα καμήλες του, παρότι τις διαμαρτυρίες και τις παρακλήσεις των ιερέων.

Μόλις όμως οι καμήλες μπήκαν στην εκκλησία, έπεσαν από έδαφος νεκρές, ενώ ο ανιψιός του αμηνά έμεινε να θαυμάζει την ακαταμάχητη δύναμη του αγίου Γεωργίου.

Την άλλη μέρα, καθώς ο ιερέας τελούσε τη θεία λειτουργία. Ο Σαρακηνός τον παρακολουθούσε από τα κατηχούμενα.

Τότε ο φιλόανθρωπος Θεός του άνοιξε τα μάτια της ψυχής, και τι βλέπει τον ιερέα να σφάζει ένα μικρό παιδί και να χύνει το αίμα του μέσα στο άγιο ποτήριο, ενώ το σώμα του να το κόβει και να το τοποθετεί από ιερό δισκάριο!

Όταν τελείωσε το κοινωνικό, παρατηρούσε ο Σαρακηνός απορημένος τον ιερέα να μεταδίδει στο λαό τις σάρκες και το αίμα του παιδιού.

Μετά τη λειτουργία πήρε ο ιερέας τα καλύτερα πρόσφορα και τα πήγε φιλοδώρημα στο Σαρακηνό. Τι είναι αυτά; ρώτησε εκείνος.

Αυτά, αφέντη μου, είναι ψωμιά που προσφέρουν οι πιστοί.

Μ' αυτά λειτουργούμε στην Εκκλησία μας.

Άπ' αυτά πήρες και λειτούργησες σήμερα; ρώτησε θυμωμένος εκείνος.

Δεν σε είδα εγώ, που έσφαξες το παιδί κι έδωσες τη σάρκα και το αίμα του στο λαό; Νομίζεις πώς όλ' αυτά Δεν τα έβλεπα, καιούργε και φονιά; .

Ο ιερέας τρόμαξε. Δόξασε το Θεό και είπε:

Πιστεύω, αφέντη μου, πώς ο Θεός σ' έχει κατατάξει ατή χορεία των σωζόμενων, αφού σε αξίωσε να δεις τέτοιο φρικτό μυστήριο. Αυτό τη θεωρία ποτέ Δεν αξιώθηκα εγώ να τη δω, αλλά βλέπω πάντα μπροστά μου ψωμί και κρασί. Εμείς πιστεύουμε πώς ο άρτος και ο οίνος, που προσφέρουμε στη λειτουργία μας, είναι Σώμα και Αίμα Χριστού, μα τούτο το θαυμάσιο Δεν το βλέπει ο καθένας. Ακούγοντας την εξήγηση ο Σαρακηνός, θαύμασε και αποφάσισε να γίνει χριστιανός. Βαπτίστηκε,

πήγε στο Σινά, έγινε μοναχός, και αργότερα επισφράγισε με το μαρτύριο την ορθόδοξη πίστη του.

Η «αμαρτία» του γερο-Αυγουστίνου

ΕΝΑΣ ευλογημένος αγιορείτης μοναχός, ο γερο Αυγουστίνος ο Ρώσος (1882-1965), ήταν πολύ ενάρετος, πολύ ταπεινός και πολύ αγωνιστής. Κάποτε παρουσιάστηκε ο διάβολος μέσα στο κελί του σαν σκύλος φοβερός. Πετούσε φωτιές από το στόμα και όρμησε πάνω στο γέροντα για να τον πνίξει, επειδή, όπως του είπε, καιγόταν από τις προσευχές του. Ο γερο-Αυγουστίνος τον άρπαξε και τον πέταξε στον τοίχο φωνάζοντας: Κακέ διάβולה, γιατί πολεμάς τα πλάσματα του Θεού; Ο διάβολος, κατατρομαγμένος απ' την αναπάντεχη υποδοχή, έγινε άφαντος.

Ύστερα όμως ο αγαθότατος και απλούστατος γέροντας είχε τύψεις, επειδή... χτύπησε το διάβολο! Περιέμενε με αγωνία πότε να φωτίσει, για να πάει στον πνευματικό του να εξομολογηθεί το "αμάρτημα" του. Πραγματικά, μόλις φώτισε πήγε στην Προβάτα (μιάμιση ώρα απόσταση από το κελί του), όπου ήταν ο πνευματικός του, και εξομολογήθηκε. Ο πνευματικός μου όμως ήταν πολύ συγκαταβατικός", διηγόταν αργότερα ο γέροντας, "και δεν μου έβαλε κανένα κανόνα, αλλά μου είπε να κοινωνήσω.

Εγώ, από τη χαρά μου, όλη τη νύχτα έκανα κομποσχοίνι, και μετά πήγα στη θεία λειτουργία και κοινωνήσα. Όταν ο παπάς έβαζε την αγία λαβίδα από στόμα μου, είδα την αγία Κοινωνία κομμάτι κρέας και αίμα! και τη μασούσα για να την καταπιώ! Παράλληλα ένιωθα και μία μεγάλη αγαλλίαση, που δεν μπορούσα να την αντέξω. Από τα μάτια μου έτρεχαν γλυκά δάκρυα, και το κεφάλι μου φώτιζε σαν λάμπα. Έφυγα γρήγορα για να μη με δουν οι πατέρες, και την ευχαριστία για τη θεία μετάληψη τη διάβασα μόνος μου στο κελί μου".

Μία πειστική απόδειξη

ΣΤΟΝ ιερό ναό του Τιμίου Σταυρού της Λαύρας του αγίου Αλεξάνδρου Νέφσκι, στην Πετρούπολη της Ρωσίας, συνέβη κάποτε το ακόλουθο συγκλονιστικό περιστατικό:

Στη διάρκεια μιας θείας λειτουργίας, ο λειτουργός αρχιερέας Στέφανος, αφού διάβασε την ευχή «Πιστεύω, Κύριε, και ομολογώ...» σήκωσε το κάλυμμα του αγίου ποτηριού κι έμεινε σαν αποσβολωμένος. Είδε μέσα σάρκα και αίμα ανθρώπινα!

Γύρισε τότε στο διάκονο, τον κατοπινό στάρετς Σαμφών(1979), και του είπε: "Βλέπεις, πάτερ"; τι να έκαναν;... Ο επίσκοπος αφού τοποθέτησε το

άγιο ποτήριο στην αγία τράπεζα, γονάτισε και ικέτευε τον Κύριο' να κάνει έλεος. Πώς θα μετέδιδε σάρκα ανθρώπινη στους πιστούς; Ποίος θα την έπαιρνε; Αφού προσευχήθηκε για ένα τέταρτο με υψωμένα τα χέρια, ξανακοίταξε στο άγιο ποτήριο.

Η σάρκα και το αίμα είχαν γίνει ψωμί και κρασί. Έτσι βγήκε και κοινώνησε τους πιστούς. Όσοι κληρικοί πληροφορήθηκαν το θαύμα, είπαν ότι το επέτρεψε ο Θεός για να ενισχυθεί η πίστη τους.

Ο διάκονος Σαμφών μάλιστα, που κρατούσε το άγιο ποτήριο, ομολόγησε ότι από το γεγονός αυτό πήρε ξεχωριστή δύναμη και παρηγοριά. Πίστεψε απόλυτα και αναμφίβολα πώς η θεία Ευχαριστία είναι αυτό το τίμιο Σώμα και Αίμα του ΣΩΤΗΡΟΣ. Πείστηκε ο ίδιος, αλλά το διέδωσε και σε άλλους, για να πάρουν όλοι, όσοι θα το μάθαιναν, δύναμη και χαρά. το σημείο αυτό ήταν ακόμα, όπως είπε, μία αφορμή για ν' αποκτήσουν περισσότερη ταπεινώση οι κληρικοί και να συνειδητοποιήσουν την αναξιοτήτά τους.

Το δεσποτικό Αίμα

ΚΑΤΑ τη διάρκεια της θείας λειτουργίας στο χωριό Ζάρα της Ιορδανίας, στις 21 'Απριλίου 1991, μετά τη μεγάλη είσοδο, ο ορθόδοξος ιερέας τοποθέτησε τα τίμια Δώρα στην αγία τράπεζα. Ξαφνικά είδε το δισκάριο γεμάτο αίμα.

Από τον άγιο Άρτο ξεχυνόταν επίσης αίμα ζεστό. Ο ιερέας έβαλε τις φωνές, και οι πιστοί έτρεξαν στο ιερό να δουν τι συμβαίνει.

Βλέποντας το θαυμαστό γεγονός, έμειναν άφωνοι. Άλλοι προσπαθούσαν να μεταλάβουν μερικές σταγόνες ενώ άλλοι να χρίσουν το σώμα τους.

"Επισκέφθηκα την πόλη", διηγείται αυτόπτης μάρτυρας, για να δω από κοντά το θείο σημείο. Χιλιάδες κόσμου είχαν κατακλύσει την περιοχή.

Ο ιερέας είχε κατορθώσει να φυλάξει δύο κομματάκια Άρτου. Ομολογώ πώς αυτό που έβλεπα δεν ήταν Άρτος και οίνος.

Ήταν Σώμα και Αίμα Ιησού Χριστού .

ΑΞΙΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΞΙΟΙ

Ο παρήκοος οσιομάρτυρας

ΣΤΙΣ 15 Οκτωβρίου η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη ενός ανώνυμου

μάρτυρα μοναχού. Ο μοναχός αυτός ζούσε σε μία σιήτη της Αιγύπτου, και για αρκετά χρόνια έκανε υπακοή σε γέροντα.

Από φθόνο όμως του μισόκαλου δαίμονα αθέτησε την υπακοή του κι έφυγε από την καθοδήγηση του γέροντα, χωρίς να υπάρχει εύλογη και βλαπτική για την ψυχή του αιτία. Καταφρόνησε μάλιστα και το επιτίμιο, με το οποίο τον κανόνισε ο γέροντάς του. Έφυγε λοιπόν και κατέβηκε στην 'Αλεξάνδρεια. Αλλά εκεί τον έπιασε ο ειδωλολάτρης άρχοντας του έβγαλε το μοναχικό σχήμα και τον πίεζε να θυσιάσει στα είδωλα. Καθώς όμως με κανένα τρόπο δεν τον έπειθε να το κάνει, πρόσταξε πρώτα να τον δείρουν αλύπητα με βούρδουλα, κι έπειτα να τον αποκεφαλίσουν με ξίφος. Έτσι κι έγινε. Άρπαξαν το μοναχό οι ειδωλολάτρες, του έκοψαν το κεφάλι και πέταξαν Το σώμα του έξω από την πόλη για να το φάνε τα σκυλιά. Μερικοί όμως ευσεβείς χριστιανοί ήρθαν τη νύχτα και το σήκωσαν. Το άλειψαν με μύρα, το τύλιξαν με σεντόνια και το έβαλαν μέσα σε λάρνακα. Έστερα το τοποθέτησαν στο άγιο βήμα ενός ναού της πολιτείας για να τιμάται σαν μαρτυρικό λείψανο.

Κάθε φορά όμως που γινόταν θεία λειτουργία και ο διάκονος εκφωνούσε το « Όσοι κατηχούμενοι προέλθετε, οι κατηχούμενοι προέλθετε», έβλεπαν όλοι τη λάρνακα να βγαίνει μόνη της έξω από το ιερό! Χωρίς να την αγγίζει ανθρώπινο χέρι, έφτανε μέχρι το νάρθηκα της εκκλησίας κι έμενε εκεί μέχρι την απόλυση. Έπειτα γυρνούσε πάλι μόνη της πίσω στο ιερό!

Όλοι έμεναν εκστατικοί μ' αυτό που γινόταν. Το πληροφορήθηκε κι ένας από τους διακριτικούς πατέρες, και παρακάλεσε το Θεό να του δώσει εξήγηση. Δεν άργησε να του φανερωθεί η αιτία του θαύματος. Άγγελος παρουσιάστηκε μπροστά του και του λέει:

Γιατί θαυμάζεις και απορείς γι' αυτό που συμβαίνει; δεν έλαβαν οι απόστολοι του Χριστού, καθώς γνωρίζεις, εξουσία «του δεσμείν και λύειν»; Κι από κείνους πάλι οι διάδοχοί τους, κ.ο.κ.;

Αυτόν λοιπόν τον αδελφό, που αξιώθηκε να χύσει Το αίμα του για Το Χριστό και όμως δεν του επιτρέπεται να βρίσκεται μέσα στο ιερό βήμα όσο τελείται η αναίμακτη θυσία, μάθε πώς άγγελος τον διώχνει μέχρι Το νάρθηκα. Γιατί, ενώ ήταν υποτακτικός του τάδε συνασκητή σου, αθέτησε την υπακοή. Κι όταν ο γέροντάς του εύλογα τον επιτίμησε με κανόνα, εκείνος τον άφησε κι έφυγε δεμένος με το επιτίμιο. και, σαν μάρτυρας μεν, έλαβε Το μαρτυρικό στεφάνι. σαν δεμένος όμως με επιτίμιο από το γέροντά του, δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα στο ιερό, όταν τελείται η θεία λειτουργία. Εκτός κι αν του λύσει τον κανόνα ο γέροντας που τον έδεσε. σαν τα 'μαθε αυτά ο άγιος εκείνος ασκητής, πήρε Το ραβδί του, πήγε στο γέροντα του μάρτυρα και του διηγήθηκε τα πάντα. Έπειτα τον πήρε και κατέβηκαν μαζί στην 'Αλεξάνδρεια.

Πήγαν στο ναό, όπου βρισκόταν το μαρτυρικό λείψανο. Άνοιξαν τη θήκη, που περιείχε Το σώμα του μάρτυρα, και του έδωσαν κι οι δύο τη συγχώρηση. Έπειτα, αφού τον ασπάστηκαν, στάθηκαν και

προσευχήθηκαν δοξολογώντας Το Θεό. Από τότε, όταν γινόταν θεία λειτουργία, παρέμενε ο μάρτυρας μοναχός ασάλευτος στη θέση του μέσα στο άγιο βήμα.

«Αξίως προσέλθετε»

ΤΟΝ 4ο αιώνα στις ερήμους της Θηβαΐδος και της Νιτρίας ζούσαν περίφημοι και πνευματοφόροι ασκητές. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο πρεσβύτερος Ευλόγιος. Αυτός, όταν λειτουργούσε, έπαιρνε τόση χάρη γνώσεως, ώστε καταλάβαινε την ψυχική κατάσταση κάθε μοναχού, που πλησίαζε για να μεταλάβει, και ανάλογα τον συμβούλευε:

Πώς τόλμησες να προσέλθεις στα άγια Μυστήρια έχοντας τη διάνοια μολυσμένη; Εσύ αυτή τη νύχτα είχες λογισμούς πορνείας". Εσύ πάλι", έλεγε σε κάποιον άλλο, "σκεφτόσουνα πώς δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον αμαρτωλό και στο δίκαιο, όταν προσέρχεται στη θεία χάρη". Κι εσύ", παρατηρούσε έναν τρίτο, "αμφέβαλλες αν θα σε αγιάσει η θεία Κοινωνία".

Απομακρυνθείτε λοιπόν από τα άγια Μυστήρια και μετανοήστε ολόψυχα, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας και να γίνετε άξιοι της Κοινωνίας τού Χριστού. "Αν δεν καθαρίσετε τις ψυχές σας, δεν μπορείτε να πλησιάσετε τη χάρη τού Θεού".

Ένας άλλος πρεσβύτερος, ο Πιαμμωνάς, που κατοικούσε κοντά στη Διοκλιόπολη, πολύ ταπεινός και ενάρετος, έβλεπε συνεχώς οπτασίες. Μία μέρα, ενώ πρόσφερε Την αναίμακτη θυσία, είδε έναν άγγελο να στέκεται στα δεξιά τού αγίου θυσιαστηρίου και να γράφει σε βιβλίο τα ονόματα των αδελφών που πλησίαζαν για να μεταλάβουν. Είδε επίσης τον άγγελο να σβήνει τα ονόματα μερικών μοναχών που δεν είχαν έρθει στη σύναξη. Αυτοί μετά από δεκατρείς μέρες πέθαναν! Τον Πιαμμώνα τον βασάνισαν πολύ οι δαίμονες και τον κατάντησαν τόσο αδύναμο, που δεν μπορούσε να σταθεί και να λειτουργήσει. Κάποτε όμως τον πλησίασε άγιος άγγελος, τον έπιασε απ' Το χέρι, τον δυνάμωσε και τον οδήγησε πάλι υγιή μπροστά στο ιερό θυσιαστήριο.

Το πάθημα του διακόνου

ΚΑΘΕ φορά που ο άγιος Επιφάνιος, αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίας της Κύπρου (4ος αι). πρόσφερε την αναίμακτη θυσία και έλεγε το «ποιήσον τον μεν αρτον τούτον...», αν δεν έβλεπε κάποια οπτασία, δεν ολοκλήρωνε τη θεία λειτουργία. Τι είδους οπτασία ήταν άραγε αυτή; Πιθανόν να ήταν η κίνηση του ξύλινου περιστεριού, που κρεμόταν πάνω από Την αγία τράπεζα στους ναούς της εποχής εκείνης. Ίσως πάλι να ήταν κάποια άρρητη ενέργεια Τι εμφάνιση του Αγίου Πνεύματος Την ώρα του

καθαγιασμού, πράγμα που συνέβαινε και σε άλλους άξιους λειτουργούς. Σε μία λειτουργία του ο άγιος Έπιφάνιος επανέλαβε τρεις φορές την ευχή του καθαγιασμού, αλλά δεν είδε την οπτασία. Κι ενώ παρακαλούσε με δάκρυα Το Θεό να του φανερώσει την αιτία, έριξε μία μάτια στο διάκονο, που στειόταν αριστερά του κρατώντας το ριπίδιο, και παρατήρησε πώς είχε στο μέτωπο λέπρα.

Κατάλαβε αμέσως πώς εκείνος ήταν η αιτία. Πήρε λοιπόν από τα χέρια του το ριπίδιο και του είπε με πραότητα: -Πήγαινε, παιδί μου, στο σπίτι σου και μη μεταλάβεις σήμερα. Ύστερα επανέλαβε την ευχή, κι αμέσως είδε την οπτασία. Μετά την απόλυση κάλεσε το διάκονο, για να τον εξετάσει και να πληροφορηθεί την πνευματική του κατάσταση. Εκείνος τότε ομολόγησε, πώς την προηγούμενη νύχτα είχε συννευρεθεί με τη γυναίκα του, με την αφορμή αυτή ο άγιος κάλεσε όλους τους κληρικούς και τους νουθέτησε: Όσοι, παιδιά μου, αξιωθήκατε να λάβετε το χάρισμα της ιεροσύνης, πρέπει να φυλάτε τον εαυτό σας καθαρό από κάθε μολυσμο «σαρκός και πνεύματος», για να τελείτε άξια τα θεία Μυστήρια.

Η καθαριτική θεία δύναμη

Ο ΑΒΒΑΣ Μάρκος ο Αιγύπτιος παρέμενε για τριάντα χρόνια έγγλειστος, χωρίς να βγαίνει καθόλου από το κελί του. για χάρη του, ο πρεσβύτερος της Σκήτης πήγαινε εκεί και τελούσε τη θεία λειτουργία. Ο διάβολος, ενοχλημένος από την υπομονή και την αρετή του όσιου, θέλησε να τον πειράξει. του έστειλε λοιπόν κάποιον δαιμονισμένο, που του είπε:

-Αβιά, ο πρεσβύτερός σου βρωμάει από την αμαρτία. Γι' αυτό μην τον ξαναβάλεις στο κελί σου. Όλοι, απάντησε ο όσιος, αφήνουν απ' έξω την ακαθαρσία. Εσύ μόνο Την έφερες μέσα.

μην ξεχνάς τι λέει η Γραφή: «Μή κρίνετε ίνα μη κριθείτε». Κι αν είναι ο πρεσβύτερός μου αμαρτωλός, ο Θεός θα τον σώσει. Όταν ήρθε πάλι ο ιερέας, ο αββάς τον υποδέχθηκε με μεγάλη χαρά.

Και ο Θεός, βλέποντας την ακακία του γέροντα, του έδειξε αποκαλυπτικό σημείο: Ενώ ο ιερέας ετοιμαζόταν να σταθεί μπροστά στην αγία τράπεζα για να τελήσει τη θεία μυσταγωγία, άγγελος Κυρίου κατέβηκε κι έβαλε το χέρι του πάνω στο κεφάλι του από τη στιγμή εκείνη ο ιερέας έγινε σαν πύρινος στύλος. Εκπληκτος ο όσιος από το όραμα, άκουσε μία φωνή να του λέει:

"Γιατί θαυμάζεις, άνθρωπε; "Αν ένας επίγειος βασιλιάς δεν αφήνει να εμφανίζονται ρυπαροί μπροστά του οι μεγιστάνες του, πολύ περισσότερο η θεία δύναμη δεν θα καθαρίσει από κάθε ρύπο τους λειτουργούς των Αγίων μυστηρίων, όταν στέκονται μπροστά στο Βασιλιά της δόξας;"

Ο λειτουργός, αγωγός της χάριτος

ΣΧΕΤΙΚΟ περιστατικό είναι και το ακόλουθο: Ένας πρεσβύτερος επισκεπτόταν κάποιον έγγλειστο αναχωρητή στο ασκητήριό του και τελούσε εκεί τη θεία λειτουργία.

Κάποτε όμως ένας επισκέπτης συκοφάντησε τον πρεσβύτερο στον ασκητή μ' ένα σωρό κατηγορίες. Ο ασκητής επηρεάστηκε κι ένωσε αντιπάθεια για τον πρεσβύτερο. Όταν λοιπόν ήρθε να λειτουργήσει, δεν του άνοιξε. Αμέσως τότε ακούει ο αναχωρητής μία φωνή να του λέει: 'οι άνθρωποι μου αφήρεσαν Το δικαίωμα της κρίσεως.

Συγχρόνως ήρθε σε έκσταση και είδε το έξης όραμα:

Ένας λεπρός στεκόταν πάνω από ένα χρυσό πηγάδι και αντλούσε μ' ένα χρυσό κουβά πεντακάθαρο νερό. 'Ο αναχωρητής, αν και διψούσε, δίσταζε να πιει, επειδή το αντλούσε ο λεπρός.

Ακούει τότε μία δεύτερη φωνή να του λέει: "Γιατί δεν πίνεις; δεν βλέπεις Τι δοχείο χρησιμοποιεί ο λεπρός; " Άλλωστε ο ίδιος Το αντλεί μόνο κι ύστερα Το αδειάζει". Όταν ο ασκητής συνήλθε, κατάλαβε τη σημασία του οράματος, κι αφού κάλεσε τον πρεσβύτερο, τον παρακάλεσε να τελέσει τη θεία λειτουργία όπως πάντα.

Φωτεινά και κατάμαυρα πρόσωπα

ΣΧΕΤΙΚΑ με την προετοιμασία για την προσέλευση από μυστήριο της θείας ευχαριστίας διαβάζουμε στο Γεροντικό το εξής: Ένας άγιος επίσκοπος, όταν έβγαινε στην ωραία πύλη για να κοινωνήσει το λαό, έβλεπε να πλησιάζουν μερικοί με κατάμαυρο πρόσωπο η με εξογκωμένα μάτια. Αυτοί, μόλις έπαιρναν τα άχραντα Μυστήρια, καίγονταν.

Άλλοι όμως πλησιάζαν με ολόλευκα φορέματα και φωτεινό πρόσωπο, κι έπαιρναν Το Σώμα του Κυρίου με προσοχή κι ευλάβεια. Αυτούς η θεία Κοινωνία τους λάμπρυνε περισσότερο.

Ο επίσκοπος παρακάλεσε Το Θεό να του εξηγήσει αυτό Το μυστήριο. Τότε άγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε και του είπε: Όσοι κοινωνούν με λαμπρό πρόσωπο και λευκή στολή, είναι αγνοί και καθαροί, δίκαιοι και σπλαχνικοί. Αυτοί πλησιάζουν με καθαρή συνείδηση, γι' αυτό τους επισκιάζει η θεία χάρη. Αντίθετα, όσοι φαίνονται κατάμαυροι, είναι βυθισμένοι ατή λάσπη των σαρκικών επιθυμιών. Όσοι έχουν ερεθισμένα κι εξογκωμένα μάτια, είναι πονηροί και άδικοι, φθονεροί και άπληστοι. Αυτοί όχι μόνο δεν ωφελούνται από τη θεία Κοινωνία, αλλά καταδικάζονται, γιατί τολμούν να πλησιάσουν με ένοχη συνείδηση, χωρίς μεάνοια και προετοιμασία. Από τότε ο ενάρετος επίσκοπος κήρυξε μεάνοια στο ποίμνιό του κι εμπόδιζε τους ανάξιους από τη θεία Κοινωνία.

«Μη παίζετε εν ου, παικτοίς»

ΜΙΑ χαρακτηριστική περίπτωση θείκης τιμωρίας σε ανάξιο ιερέα μας διηγείται ο Παλλάδιος στο Λαυσαϊκό:

Επισκέφθηκα κάποτε τον άγιο Μακάριο τον Αλεξανδρινό. Έξω από Το κελί του βρήκα να κείτεται ο πρεσβύτερος ενός χωριού. Το κεφάλι του ήταν όλο φαγωμένο από τον καρκίνο.

Φαινόταν αιόμα και το κόκαλο της κορυφής. Είχε έρθει στον όσιο για να τον θεραπεύσει, μα εκείνος δεν ήθελε να τον δει. Τον πλησιάζω τότε και του λέω:

Σε παρακαλώ, λυπήσου αυτόν τον άνθρωπο και δώσε του κάποιον απάντηση. Είναι ανάξιος να γιατρευτεί, μου απαντά ο αββάς. Τού έχει στείλει ο Θεός τιμωρία, επειδή, ενώ πόρνευε, λειτουργούσε. Αν όμως επιθυμείς να γιατρευτεί, πείσε τον ν' απέχει από τη θεία λειτουργία. Τότε ο Θεός θα τον ελεήσει. Πλησίασα αμέσως τον άρρωστο ιερέα, μίλησα μαζί του κι εκείνος μου υποσχέθηκε με όρκιο που θα έπαυε να ιερουργεί. Τότε τον δέχτηκε ο όσιος και του είπε -Πιστεύεις ότι υπάρχει Θεός; Πιστεύω. Μήπως κατάφερες να παίζεις μαζί Του; Όχι. Αν λοιπόν αναγνωρίζεις την αμαρτία σου και την τιμωρία που σου έδωσε γι' αυτήν ο Θεός, φρόντισε να διορθωθείς. Αμέσως ο ένοχος εξομολογήθηκε την αμαρτία του και υποσχέθηκε πώς δεν θα την ξανάκανε ούτε. Θα λειτουργούσε πια, αλλά θα επέστρεφε στην τάξη των λαϊκών. Τότε ο όσιος ακούμπησε πάνω του Το χέρι, τον θεράπευσε και τον άφησε να φύγει για την πατρίδα του".

Ο αετός

ΟΤΑΝ στη Σκήτη τελούσαν τη θεία ευχαριστία, το άγιο Πνεύμα κατέβαινε σαν αετός πάνω στην προσφορά, αλλά κανείς άλλος δεν το έβλεπε εκτός από τους κληρικούς. μία μέρα ένας μοναχός ζήτησε κάποια εξυπηρέτηση από τον διάκονο, μα εκείνος του μίλησε απότομα: Δεν ευκαιρώ τώρα, πήγαινε!

Όταν λοιπόν την επόμενη φορά λειτουργούσαν, δεν είδε κανείς από τους κληρικούς να κατεβαίνει ο αετός ατή συνηθισμένη του ώρα. Τότε ο πρεσβύτερος απευθύνεται στον διάκονο και του λέει:

Τι συμβαίνει; Γιατί ο αετός δεν εμφανίστηκε σήμερα; για να συμβεί αυτό, η εγώ είμαι ο φταίχτης η εσύ. Κάθισε λίγο στην άκρη, κι αν κατεβεί τώρα που θα λείπεις εσύ από το θυσιαστήριο, σημαίνει πώς εσύ είσαι ο φταίχτης αλλιώς θα είμαι εγώ. Μόλις απομακρύνθηκε ο διάκονος, αμέσως Φτερούγισε ο αετός πάνω από την αγία τράπεζα! Μετά τη θεία λειτουργία ρωτάει ο πρεσβύτερος τον διάκονο:-για πες μου, Τι έκανες; δεν θυμάμαι ν' αμάρτησα σε κάτι, απάντησε εκείνος, εκτός από τούτο: Ένας αδελφός ήρθε και μου ζήτησε μία χάρη, κι εγώ του είπα πώς δεν ευκαιρώ. Σίγουρα

αυτός είναι ο λόγος που δεν κατέβηκε ο αετός, απάντησε ο πρεσβύτερος, επειδή λύπησες τον αδελφό. Έφυγε τότε ο διάκονος και πήγε να βάλει μετάνοια στον αδελφό και να ζητήσει συγγνώμη.

Οι δύο χήρες

ΕΝΑΣ επίσκοπος πληροφορήθηκε για δύο χριστιανές χήρες πώς δεν ζούσαν με σωφροσύνη. Παρακάλεσε τότε Το Θεό να τον πληροφορήσει κι Εκείνος για Το θέμα αυτό, ώστε ν' αποφασίσει ύστερα Τι θα κάνει. Πραγματικά, ο Θεός χάρισε στο δούλο Του ο,τι του ζήτησε. στη διάρκεια της θείας λειτουργίας, την ώρα που κοινωνούσαν οι πιστοί, έβλεπε ο επίσκοπος στο πρόσωπο του καθενός τις αμαρτίες που είχε διαπράξει και τον βασάνιζαν. Μερικά πρόσωπα φαινόταν σαν βαμμένα με καπνιά." Άλλα έμοιαζαν ολότελα καμένα, με μάτια ματωμένα και φλογισμένα.

Προσέρχονταν όμως και χριστιανοί, που είχαν την όψη λαμπρή και τα ρούχα κατάλευκα. Όταν κοινωνούσαν οι πρώτοι, τους έβλεπε να κυκλώνονται από φλόγες και να καίγονται.

Αντίθετα, στους άλλους ο Μαργαρίτης που έπαιρναν γινόταν δυνατό Φως, που τύλιγε με τη λάμψη του όλο τους το σώμα. Μετά τους άνδρες άρχισε ο επίσκοπος να μεταδίδει τα τίμια Δώρα στις γυναίκες. και σ' αυτές παρατηρούσε τις ίδιες εικόνες. Άλλα πρόσωπα φαινόταν μαύρα, άλλα κατακόκκινα σαν αίμα, άλλα Φλογισμένα κι άλλα κατάλευκα.

Κάποια στιγμή πλησίασαν για να μεταλάβουν και οι δύο εκείνες κακόφημες χήρες. Τις βλέπει τότε να είναι ντυμένες με κατάλευκα φορέματα και να έχουν πρόσωπα λαμπρά και σεμνά. "Όταν κοινωνήσαν τα άχραντα Μυστήρια, τις είδε να περιλούζονται μ' ένα εκθαμβωτικό Φως.

Τελείωσε η λειτουργία και ο επίσκοπος άρχισε πάλι να προσεύχεται, ζητώντας από Το Θεό την εξήγηση των αποκαλύψεων Παρουσιάζεται τότε μπροστά του ένας άγιος άγγελος.

Άραγε είναι αληθινά η ψεύτικα όσα λέει ο κόσμος για τις δύο εκείνες γυναίκες; τον ρωτάει ο επίσκοπος.

-Ναι, είναι αληθινά.

Γιατί όμως όταν κοινωνούσαν είχαν τα πρόσωπα λαμπρά, φορούσαν κατάλευκα φορέματα και αστραποβολούσαν μέσα σ' εκθαμβωτικό φως; αυτό συνέβη γιατί οι γυναίκες συναισθάνθηκαν την αμαρτωλή ζωή τους, μετανόησαν με δάκρυα, στεναγμούς, ελεημοσύνη και εξομολόγηση και υποσχέθηκαν να μην ξαναπέσουν στις ίδιες αμαρτίες. Έτσι ο Θεός τις συγχώρησε, κι από τότε ζουν με σωφροσύνη και ευσέβεια.

Οι κακότροπες ασκήτριες

ΣΤΑ μέσα του 6ου αιώνα ασκήτευαν στα περίχωρα της Ρώμης δύο παρθένες. Προέρχονταν από αρχοντική οικογένεια και έμεναν κοντά στο μοναστήρι του οσίου Βενεδικτού.

Κάποιος ευσεβής χριστιανός φρόντιζε να τις προμηθεύει ο,τι είχαν ανάγκη. Αυτές όμως, με την έπαρση της αριστοκρατικής τους καταγωγής, καθημερινά ειρωνεύονταν, έβριζαν και πρόσβαλλαν τον καλό εκείνον άνθρωπο. Κάποτε πια δεν άντεξε άλλο τη συμπεριφορά τους, που είχε γίνει πραγματικά αφόρητη, και πήγε να παραπονεθεί στον όσιο Βενέδικτο. Μετά απ' αυτό ο όσιος κάλεσε τις δύο κόρες και τις μάλωσε αυστηρά: Να διορθωθείτε και να περιορίσετε τη γλώσσα σας, γιατί αλλιώς δεν θα σας μεταλάβω. Μα εκείνες δεν άλλαξαν καθόλου. και δυστυχώς, μετά από λίγο καιρό πέθαναν και οι δύο. Τis έθαψαν μέσα στην εκκλησία, όπως συνηθιζόταν τότε. Από τη μέρα της ταφής τους όμως άρχισε να γίνεται κάτι φοβερό: σε κάθε θεία λειτουργία, τη στιγμή που ο διάκονος καλούσε όσους δεν θα κοινωνούσαν να βγουν από το ναό, μία ευσεβής γυναίκα-είχε υπηρετήσει σαν παραμάνα τους και έφερνε πάντα προσφορές για τις ψυχές τους - έβλεπε τις δύο παρθένες να σηκώνονται από τους τάφους τους και να βγαίνουν έξω! Όταν αυτό έγινε αρκετές φορές, τρέχει με κλάματα η γυναίκα στον όσιο Βενέδικτο, πέφτει ατά πόδια του και του φανερώνει την τρομακτική οπτασία. . Αμέσως ο όσιος της δίνει μία προσφορά και της λέει: Πήγαινε την στον ιερέα και παρακάλεσέ τον να λειτουργήσει για την ανάπαυση των ψυχών τους. "Έτσι θα λυθούν από Το επιτίμιο της ακοινωνησίας και πραγματικά, αυτό έγινε! Ο ιερέας τέλεσε για χάρη τους τη θεία λειτουργία με την προσφορά του οσίου Βενεδικτού, κι από τότε η γυναίκα δεν τις ζαναείδε να βγαίνουν από την εκκλησία.

Η τιμωρία και η λύτρωση

ΣΤΑ χρόνια τού βυζαντινού αυτοκράτορα Κωνσταντίνου τού νέου πλήθος από Σκύθες με δική του διαταγή ξεκίνησαν για την Ανατολή. Κάποτε έφτασαν και στην Τραπεζούντα. Ανάμεσά τους ήταν και κάποιος δεμένος με αλυσίδες, γιατί είχε μέσα του ολόκληρη λεγεώνα πονηρών πνευμάτων. Οι άλλοι Σκύθες τον πρόσεχαν νύχτα-μέρα, από φόβο μήπως οι δαίμονες τον ριξουν στή φωτιά και τον κάψουν η τον πνίξουν στο νερό η τον γκρεμίσουν σε κανένα βάραθρο. Πριν δαιμονιστεί ο Σκύθης αυτός, από νέος ακόμα, έκανε τα θελήματα των δαιμόνων και ζούσε ζωή ακόλαστη. Κάποτε όμως έκανε και μία φρικτή ασέβεια στη Βασιλεύουσα, όπου είχε πάει μαζί με άλλους ομόφυλους του, επισιέφθηκε μίαν εκκλησία. Εκεί, μολονότι αβάπτιστος και ακάθαρτος, τόλμησε να πλησιάσει στο άγιο ποτήριο την ώρα της θείας μεταλήψεως και να κοινωνήσει! την ίδια όμως στιγμή παραδόθηκε στους απάνθρωπους δαίμονες, που άρχισαν από τότε να τον βασανίζουν αλύπητα.

Σ' αυτή λοιπόν την κατάσταση έφτασε στην Τραπεζούντα. οι σύντροφοί του, μαθαίνοντας για τα πολλά θαύματα του αγίου Ευγενίου, τον έφεραν στο ναό του. Στο μεταξύ η σατανική λεγεώνα τον έκανε να σπαράζει και ν' αφρίζει.

Πώς τόλμησες, τον φοβέριζαν τα δαιμόνια, να μεταλάβεις το Χριστό, αφού είσαι δικός μας; Θα σ' εξαφανίσουμε με τον πιο σκληρό τρόπο! Κανένας δεν Θα σε γλιτώσει απ' τα χέρια μας!...

Ενώ όμως κόμπαζαν και απειλούσαν οι μικροί δαίμονες, τι κάνει ο γρήγορος βοηθός των ανθρώπων, ο ένδοξος Ευγένιος;

Παρακαλεί τον φιλόνητο Δεσπότη να σπλαχνιστεί Το πλάσμα Του και να το απαλλάξει από την τυραννία του σατανά. Και με τις παρακλήσεις του λυγίζει τον πολυέλεο Κύριο.

Καθώς στεκόταν λοιπόν ο δαιμονισμένος μπροστά στο λείψανο του αγίου, ήρθε σε έκσταση. του φάνηκε πώς είδε Το Χριστό να κατεβαίνει από τον ουρανό μέσα στην εκκλησία.

Έκει, αφού του θύμισε τις βέβηλες πράξεις, που από νέος είχε κάνει, άρχισε να τον ελέγχει αυστηρά.

Μ' όλες τούτες τις παρανομίες σου, κατέληξε ο Κύριος, με λύπησες πάρα πολύ. δεν είσαι άξιος ελέους. για χάρη όμως του αγαπητού μου Ευγενίου σε λυπήθηκα και Θα σ' ελεήσω. Και γυρίζοντας στο μάρτυρα, που στεκόταν δίπλα Του ικετευτικά, συνέχισε:

Γιάτρεφέ τον, Ευγένιε, αφού κατέφυγε στην προστασία σου.

Αμέσως ο Ιησούς εξαφανίστηκε. Ο άγιος είπε τότε στον δαιμονισμένο: Αυτό το κακό το έπαθες επειδή κοινώνησες τα άχραντα Μυστήρια, ενώ ήσουν αβάπτιστος και βουτηγμένος στις αμαρτίες.

Ο Σκύθης συνήλθε από την έκσταση.

Είδε τότε, αισθητά πια, να βγαίνει φωτιά από τα άγια λείψανα, να μπαίνει στο στόμα του και να κατακαίγει - έτσι του φάνηκε - τα σωθικά του.

Όσοι ήταν εκεί κοντά μπόρεσαν να δουν με τα ίδια τους τα μάτια τη δύναμη του αγίου Ευγενίου, που βασάνιζε και τιμωρούσε εξουσιαστικά τους πονηρούς δαίμονες, διώχνοντάς τους βίαια μέσ' από τον ταλαίπωρο άνθρωπο.

Άφριζε και ιδρώνε και χτυπιόταν ο Σκύθης, ώσπου ελευθερώθηκε εντελώς από τ' ακάθαρτα πνεύματα.

Ειρηνικός πια και ανενόχλητος, σιχάθηκε την παλιά του ζωή, και δεν έπαψε ποτέ να ευχαριστεί τον θαυματουργό μάρτυρα που τον ευεργέτησε.

Ο λειτουργός άγγελος

ΣΤΗΝ Κύπρο, στο χωριό Τραχιάδες, δέκα χρόνια πριν από την άλωση του νησιού (1571), ζούσε κάποιος ανάξιος ιερέας. Με τη συνεργεία του πονηρού είχε πλανεύει και είχε μάθει στην εντέλεια τη μαγική τέχνη. Είχε φτάσει μάλιστα στο κατόντημα να τρώει και να πίνει σε ιερά σκεύη μαζί

με πόρνες! Η θεία δίκη όμως σύντομα τον τιμώρησε. Μόλις πληροφορήθηκε ο άρχοντας της περιοχής την πολιτεία του, τον καταδίκασε σε θάνατο. Κι όταν ο μελλοθάνατος οδηγήθηκε στη μέση του αμφιθεάτρου, κάποιος σύμβουλος του άρχοντα τον ρώτησε: Πες μου, μιαρέ, με τι καρδιά, με τι χείλη, με τι χέρια τολμούσες να πλησιάζεις τον Αμόλυντο; Δεν έτρεμες μήπως σε κάψει κεραυνός, μήπως σε καταπιεί η γη; Πώς τολμούσες Εσύ, που προσκυνούσες το διάολο, να μεταδίδεις στους χριστιανούς τα θεία Μυστήρια; Ορκίζομαι στο Θεό που πρόκειται να με κολάσει, απάντησε τότε εκείνος, πώς απ' την ώρα που έγινα μάγος και φαρμακός, δεν λειτουργούσα εγώ. Μόλις έμπαινα στο άγιο βήμα, κατέβαινε άγγελος από τον ουρανό, με έδενε πισθάγκωνα στην κολόνα και τελούσε εκείνος τη λειτουργία. Τέλος, αφού κοινωνούσε το λαό, μ' έλυνε και έφευγα.

Η αμετανόητη γυναίκα

ΚΑΠΟΤΕ, μία γυναίκα ζούσε με νηστείες και προσευχές. Φαινόταν εξωτερικά ευλαβής, είχε όμως πολλή υπερηφάνεια και πίστευε πώς ήταν αγία. Είχε επίσης τόση μνησικακία, που, αν μάλωνε με κάποια άλλη, όχι μόνο δεν τη συγχωρούσε, μα ούτε ήθελε να την ξαναδεί στα μάτια της. Κάποτε αρρώστησε και κάλεσε τον πνευματικό, αλλά δεν εξομολογήθηκε καθαρά. αυτό

Το συνηθίζουν μερικοί επιπόλαιοι χριστιανοί, που κρύβουν τις μεγάλες αμαρτίες και φανερώνουν τις μικρές. Τέλος, όταν ο ιερέας έφερε τα Άγια για να την κοινωνήσει, εκείνη γύρισε στον τοίχο το πρόσωπο και δεν μπορούσε ούτε να αντικρίσει τον Θειο μαργαρίτη. Την ίδια στιγμή, με θεία παραχώρηση, ομολόγησε με δυνατή φωνή:

Όπως εγώ από υπερηφάνεια δεν συγχωρούσα όσους μου έφταιγαν, αλλά τους αποστρεφόμεν, έτσι τώρα αποστρέφει και ο Κύριος Το πρόσωπό Του από μένα και δεν θέλει να μπει στην ανάξια ψυχή μου. δεν θα τον δω στην ουράνια βασιλεία, αλλά θα καίγομαι στην αιώνια κόλαση! και μ' αυτά τα λόγια ξεψύχησε...

«πυρ καταναλίσκον»

ΦΟΒΕΡΗ είναι η επόμενη διήγηση του παπα Δημήτρη Γκαγκαστάθη (1902-1975) γι' αυτούς που κοινωνούν ανάξια τα άχραντα Μυστήρια: Κάποια φορά με ειδοποίησαν να πάω να κοινωνήσω μία γριά, τη Ζωή Γκαγκαστάθη, 85 ετών, από καιρό κατάκοιτη. Μόλις την κοινωνήσα, φώναξε: 'Μ' έκαψε η κοινωνία, έχω φωτιά, δώστε μου νερό, καίγομαι! Έζησε ακόμα λίγες ώρες, ενώ διαρκώς φώναζε: 'Κάηρα η καημένη!'.

Η γυναίκα αυτή υπέφερε από Το δαιμόνιο της καταλαλιάς. Το στόμα της δεν σταματούσε να κατακρίνει.

Υπέφερε κι απ' το δαιμόνιο της γαστριμαργίας. Κοινωνήσε ανάξια, κι όταν πέθανε, το στόμα της έμεινε ανοιχτό, σαν να ήθελε να λέει ακόμα".

Η άδεια λαβίδα

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ Ίάκωβος Τσαλίκης (1991) εξομολόγησε κάποτε μία γερόντισσα και της έβαλε κανόνα να μην κοινωνήσει για τρία χρόνια. Γιατί δεν κοινωνάς; τη ρώτησε μία μέρα ο ιερέας της ενορίας της. Μου έβαλε κανόνα ο π. Ιάκωβος, απάντησε Εκείνη, και του είπε την αιτία. Όχι γιαγιά, μη στενοχωριέσαι. Αυτός είναι αγράμματος καλόγερος.

Εγώ είμαι μορφωμένος και σόι λύνω τον κανόνα. Νά έρθεις την Κυριακή να σε κοινωνήσω.

Καθώς όμως πλησίασε η γιαγιά να μεταλάβει, ένωσε στο στόμα της την αγία λαβίδα άδεια και κρύα, δεν κατάλαβε τη γεύση της-θείας Κοινωνίας.

Το θαυμαστό γεγονός επαναλήφθηκε άλλες δύο Κυριακές, όποτε η γυναίκα ανησύχησε και ξαναπήγε στο γέροντα Ίάκωβο.

Παιδί μου, της είπε εκείνος, ο κανόνας δεν λύνεται. Πρέπει να κάνεις τον κανόνα που σου έβαλα.

Το 1987, ο π. Ιάκωβος εξομολόγησε μία κοπέλα, αλλά της απαγόρευσε να κοινωνήσει.

Εκείνη τότε επισκέφθηκε κάποιον επίσκοπο, που της επέτρεψε τη θεία μετάληψη. Όταν όμως πλησίασε να κοινωνήσει, η αγία λαβίδα μπήκε άδεια στο στόμα της.

Αυτό ο παράδοξο και θαυμαστό επαναλήφθηκε κι άλλη φορά, όποτε η κοπέλα τρόμαξε, μετανόησε και πήγαινα εξομολογηθεί πάλι στον π. Ίάκωβο.

Θαυμαστές αλλοιώσεις

ΟΤΑΝ κοινωνώ τους ανθρώπους, διηγιόταν χαρακτηριστικά άλλοτε ο μακαριστός γέροντας Ιάκωβος, ποτέ δεν κοιτάζω τα πρόσωπά τους.

Μερικές φορές όμως μου λέει ο λογισμός να τα κοιτάζω. Τότε βλέπω μερικά πρόσωπα να έχουν μορφή σκύλου, πιθήκου η άλλων ζώων. Είναι φοβερή η μορφή τους. Βλέπω όμως και μερικά ήρεμα και ιλαρά που μετά τη θεία μετάληψη λάμπουν σαν τον ήλιο. μία φορά του είπε κάποιος συλλειτουργός του:

Μ' έκαψε η θεία Κοινωνία!... Εγώ, απάντησε ο γέροντας, δεν αισθάνθηκα να με καίει. Αντίθετα, ζούσε τόσο έντονα τη μέθεξη του δεσποτικού Σώματος, ώστε ανακαινιζόταν ψυχικά και σωματικά.

Σήμερα που κοινωνήσες, είπε σ' ένα πνευματικό του παιδί, βλέπεις πώς αισθάνεσαι; Εγώ αισθάνομαι έτσι πάντοτε. Ο Χριστός βρίσκεται μέσα μου πάντα.

Ο ανάξιος ετοιμοθάνατος

ΕΝΑΣ Ρώσος ιερέας καταθέτει την ακόλουθη προσωπική του μαρτυρία: με κάλεσαν να εξομολογήσω και να κοινωνήσω έναν βαριά άρρωστο. Μπαίνοντας στο σπίτι, άκουσα απ' το δωμάτιό του φωνές και κλάματα. Αναρωτήθηκα ποιος ορίζει με τέτοιο τρόπο και ταράζει τη γαλήνη, που πρέπει να επικρατεί στις κρίσιμες αυτές ώρες. Έμπληκτος όμως διαπίστωσα πώς ήταν ο ίδιος ο ετοιμοθάνατος. Σκεφτόμουν με τι τρόπο να επικοινωνήσω με αυτόν τον άνθρωπο, που λίγο πριν πεθάνει ορίζει και καταριέται. Αφού προσευχήθηκα, μπήκα τέλος στο δωμάτιό του, αποφασισμένος να κάνω 'Το καθήκον μου. τον εξομολόγησα πρώτα, και ύστερα τον κοινωνήσα. Όταν γύρισα στο ναό, στάθηκα να τακτοποιήσω το άγιο ποτήριο που είχα πάρει μαζί μου. Τότε ένιωσα να με διαπερνά ένα ρίγος. Διαπίστωσα πώς τα τίμια Δώρα βρίσκονταν μέσα, όπως όταν ξεκίνησα για να πάω στον άρρωστο. Ήταν σαν να μην κοινωνήσε! Ο Κύριος σιέπασε και τα δικά μου μάτια και του μελλοθάνατου, και η μετάδοση του δεσποτικού Σώματος και Αίματος δεν πραγματοποιήθηκε. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ανάξιος να κοινωνήσει στις τελευταίες του στιγμές".

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ

Φως και φωτιά

Ο ΑΓΙΟΣ Παγκράτιος (9 Ιουλίου) καταγόταν από την 'Αντιόχεια και έζησε στα αποστολικά χρόνια. Νεαρός ακόμα επισκέφθηκε με τους γονείς του τα Ιεροσόλυμα, όπου και βαπτίστηκε.

Μετά το θάνατο των γονιών του, απελευθέρωσε τους δούλους, μοίρασε όλη την περιουσία του στους φτωχούς και αφιερώθηκε στο κήρυγμα του Ευαγγελίου. Με εντολή του αποστόλου Πέτρου πήγε στη Σικελία, όπου αργότερα αναδείχθηκε σε επίσκοπο Ταυρομενίου. Εκεί, με τον θεόπνευστο λόγο του και τα θαύματά του, τράβηξε πλήθη λαού στην πίστη του Χριστού, ακόμα και τον ηγεμόνα του νησιού Βονυφάτιο. Ο

τελευταίος, ακούγοντας για τα υπερφυσικά σημεία που έκανε ο άγιος με τη δύναμη του Κυρίου, πήγε να τον συναντήσει. τον αντίκρου σε ντυμένο την ιερατική του στολή και λουσμένο σε θείο φως. Στη συνέχεια, ο άγιος τέλεσε τη θεία λειτουργία σ' ένα δωμάτιο του οικήματος, όποτε στο «Δόξα Πατρί...» του τρισάγιου ύμνου άνοιξε θαυματουργικά η στέγη, και μία φοβερή αστραπή κατέβηκε πάνω στον ηγεμόνα και την ακολουθία του. Όλοι έπεσαν κάτω έντρομοι. Μετά απ' αυτό πίστεψαν ολόψυχα στο Χριστό.

Πολύ σύντομα χτίστηκε και ο πρώτος χριστιανικός ναός της Σικελίας. Όταν ολοκληρώθηκε, ο άγιος Παγκράτιος ήρθε να τελέσει την πρώτη θεία λειτουργία. Όσοι ήταν τότε μέσα στην εκκλησία, έβλεπαν κάτι σαν ,φωτιά φοβερή, σαν αστραπή εκτυφλωτική και άσβηστη, να φωτίζει όλο το χώρο με τρόπο εξάισιο. Αλλά, παράλληλα, συνέβη και κάτι άλλο, πιο θαυμαστό: Όταν ο άγιος τελείωσε την ιερουργία, όλα τα είδωλα των ειδωλολατρικών ναών του Ταυρομενίου έπεσαν από τις θέσεις τους κι έγιναν συντρίμμια! Λίγο καιρό αργότερα, ο άγιος βάπτισε μέσα σε μία μέρα οχτώ χιλιάδες άνδρες, έπτός από τις γυναίκες και τα παιδιά τους! Έπειτα θέλησε να τελέσει γι' αυτούς τη θεία λειτουργία. τη στιγμή που ο άγιος ύψωνε τα τίμια Δώρα, η εκκλησία άνοιξε από πάνω, κι ένα ουράνιο φως κατέβηκε και τον περιέλουσε. οι πιστοί τα έχασαν, φοβήθηκαν. Όταν ήρθε η ώρα να κοινωνήσουν, κανείς δεν τολμούσε να πλησιάσει, γιατί έβλεπαν το πρόσωπο του αγίου αλλοιωμένο και πύρινο! Τότε εκείνος τους είπε:

Ελατέ, παιδιά μου, μη φοβάστε. Η φωτιά αυτή δεν καίει, αλλά φωτίζει όσους μεταλαμβάνουν με πίστη το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας. Έτσι, με δέος πλησίασαν οι βαπτισμένοι να κοινωνήσουν, Ενώ οι αβάπτιστοι κατηχήθηκαν από τον άγιο και βαπτίστηκαν μετά από μερικές ημέρες.

Ουράνιοι φύλακες

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ της οικουμένης, ο ιερός Χρυσόστομος (4ος αί.), με το διορατικό του χάρισμα είδε πολλές φορές τους Αγίους αγγέλους να επιτηρούν και να φυλάνε ακατάπαυστα την εκκλησία, και μάλιστα την ώρα της αναίμακτης θυσίας. Όταν αρχίζει ο ιερέας να προσκομίζει", διηγήθηκε ο άγιος στους πνευματικούς του φίλους, "κατεβαίνουν αμέσως Αγγελικές δυνάμεις από τον ουρανό με λαμπρές και θαυμαστές ενδυμασίες. με πόδια γυμνά και σκυμμένο πρόσωπο περιτριγυρίζουν το άγιο θυσιαστήριο, και στέκονται εκεί ήσυχοι και σιωπηλοί μέχρι το τέλος της θείας λειτουργίας.

Υστερα σκορπίζονται σ' όλο το ναό, 60ηθουν τους κληρικούς που μεταδίδουν από λαό τ' άχραντα Μυστήρια, και τους δυναμώνουν στην

πίστη".

«Φλεγόμενος και μη καταφλεγόμενος»

ΗΤΑΝ ημέρα Κυριακή. Ένας επίσκοπος επισκέφθηκε με τη συνοδεία του κάποιο χωριό της επαρχίας του. Εκεί αναζήτησε τον εφημέριο και του ζήτησε να τελέσει τη θεία μυσταγωγία.

Ο ιερέας ήταν ένας απλός και αγράμματος χωριάτης. από τη στιγμή όμως που στάθηκε μπροστά στην αγία τράπεζα, τον κύκλωσαν πύρινες φλόγες χωρίς όμως να τον καίνε! Εκπληκτός από το θέαμα ο επίσκοπος, τον καλεί μετά τη λειτουργία και του λέει: Ευλόγησε με, άξιε δούλε του Θεού! ο εφημέριος σάστισε.

Πώς είναι δυνατόν να ευλογηθεί ο επίσκοπος από τον ιερέα; ρώτησε.

Δεν είμαι άξιος να ευλογήσω ιερέα, που προσκομίζει στο Θεό τα τίμια Δώρα «φλεγόμενος» από υπερφυσικό πυρ «και μη καταφλεγόμενος».

Όπως λέει ο άγιος απόστολος, «το έλαττον υπό του κρείττονος ευλογείται».

Είναι ποτέ δυνατόν, απάντησε ταπεινά ο πρεσβύτερος, να τελεί τα φρικτά μυστήρια ο κληρικός, χωρίς να περιβάλλεται από θεϊκή φωτιά;

Ο επίσκοπος θαύμασε την ψυχική καθαρότητα του ιερέα και την ανεπιτήδευτη συμπεριφορά του, και αναχώρησε ωφελημένος.

Η πύρινη σκέπη

ΣΤΟ βίο του αγίου Ευθυμίου του μεγάλου (4ος αι) αναφέρεται μία εντυπωσιακή εμφάνιση θεϊκής φωτιάς σε ώρα θείας λειτουργίας. Μια Κυριακή λειτουργούσε ο όσιος με το μαθητή του Δομετιανό. Κάποια στιγμή ο Τερέβωνας, που ήταν πριν Σαρακηνός και στείονταν εκεί κοντά, βλέπει να κατεβαίνει φωτιά από τον ουρανό, ν' απλώνεται πάνω στο θυσιαστήριο σαν ένα μεγάλο λευκό ύφασμα και να σκεπάζει τον μεγάλο Ευθύμιο και το Δομετιανό. Βλέποντας το εξάισιο θαύμα ο Τερέβωνας φοβήθηκε κι έκανε πίσω. Η θεϊκή φωτιά διατηρήθηκε από την αρχή μέχρι το τέλος του τρισάγιου ύμνου. Εκτός από τον μεγάλο Ευθύμιο και το Δομετιανό, που βρέθηκαν μέσα ατή φωτιά, το θαύμα το είδε και ο μοναχός Γαρβιήλιος, που είχε τότε είκοσι πέντε χρόνια στο μοναστήρι και διακρινόταν για την ψυχική του καθαρότητα. Πολλές φορές, όταν λειτουργούσε ο όσιος Ευθύμιος, έβλεπε Αγίους αγγέλους να συλλειτουργούν μαζί του.

Συχνά επίσης, όταν μετέδιδε στους μοναχούς τη θεία Κοινωνία, έβλεπε άλλους να φωτίζονται και άλλους να κατακρίνονται απ' αυτήν σαν ανάξιοι του θείου φωτισμού. Γι' αυτό τους συνιστούσε πάντοτε προσοχή,

δοκιμασία και μετάνοια πριν προσέλθουν στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας.

Άγγελοι συλλειτουργοί

ΑΓΙΟΣ Νήφων, επίσκοπος Κωνσταντιανής (4ος αι.) αξιώθηκε να δει πολλά θεϊκά οράματα με τα φωτισμένα από το Άγιο Πνεύμα μάτια της ψυχής του. Κάποτε, σε Μια θεία λειτουργία, μόλις ο λειτουργός εκφώνησε: «Ευλογημένη η βασιλεία...», ο άγιος είδε φωτιά να κατεβαίνει από τον ουρανό και να καλύπτει το άγιο θυσιαστήριο και τον ιερέα, χωρίς εκείνος να καταλάβει τίποτα.

Αργότερα, όταν άρχισε να ψάλλετε ο τρισάγιος ύμνος από το λαό, τέσσερις άγγελοι κατέβηκαν κι έφαλλαν μαζί τους. Στον Άπόστολο, φανερώθηκε ο μακάριος Παύλος να καθοδηγεί τον αναγνώστη. Στο «Αλληλούια», μετά τον Άπόστολο, οι φωνές του λαού ανέβαιναν ενωμένες στον ουρανό σαν ένα πύρινο σφιχτοπλεγμένο σχοινί. Και από Ευαγγέλιο, κάθε λέξη έβγαινε σαν φλόγα από το στόμα του ιερέα και υψωνόταν στα επουράνια. Λίγο πριν από την είσοδο των τιμίων Δώρων, βλέπει ξαφνικά ο όσιος ν' ανοίγει ο ουρανός και να ξεχύνεται Μια άρρητη και υπερκόσμια ευωδία. Άγγελοι κατέβαιναν από ψηλά, ψάλλοντας ύμνους και δοξολογίες στον Άμνό, το Χριστό και Υιό του Θεού και να! Παρουσιάστηκε τότε ένα κατακάθαρο και τρισχαριτωμένο Βρέφος!

Το κρατούσαν ατά χέρια τους άγγελοι, που το έφεραν και το απέθεσαν στο άγιο δισκάριο, όπου βρισκονταν τα τίμια Δώρα. Γύρω Του μαζεύτηκαν πλήθος ολόλαμπροι και λευκοφόροι νέοι, που ατένιζαν με θαυμασμό και δέος τη θεϊκή Του ομορφιά.

Έρθε η στιγμή της μεγάλης εισόδου. Ο λειτουργός πλησίασε για να πάρει στα χέρια του το άγιο δισκάριο και το άγιο ποτήριο. τα ύψωσε και τα έβαλε πάνω στο κεφάλι του, σηκώνοντας μαζί τους και το Βρέφος. Όταν βγήκαν τα Άγια, κι ενώ ο λαός έψαλλε κατανυκτικά, είδε ο όσιος αγγέλους να φτερουγίζουν κυκλικά πάνω απ' το λειτουργό.

Δύο Χερουβείμ και Δύο Σεραφείμ προχωρούσαν μπροστά του και πλήθος άλλων αγγέλων τον συνόδευαν, ψάλλοντας με αγαλλίαση άρρητους ύμνους. Όταν ο ιερέας έφτασε στην αγία τράπεζα κι ακούμπησε τα τίμια Δώρα, οι άγγελοι τη σκέπασαν με τις φτερούγες τους. τα Δύο Χερουβείμ στάθηκαν στα δεξιά του λειτουργού και τα Δύο Σεραφείμ στ' αριστερά του, χωρίς όμως εκείνος να τα βλέπει.

Η θεία μυσταγωγία συνεχίστηκε. Είπαν το «Πιστεύω» κι έφτασαν στον καθαγιασμό των τιμίων Δώρων.

Ο λειτουργός τα ευλόγησε και είπε το «...μεταβαλών τω Πνευματι σου τω Άγιω. Αμήν! Αμήν! Αμήν». Τότε βλέπει πάλι ο δίκαιος έναν άγγελο να παίρνει μαχαίρι και να σφάζει το Βρέφος. το αίμα Του το έχυσε στο άγιο ποτήριο, ενώ το σώμα Του το τεμάχισε και το τοποθέτησε στο δισκάριο.

Υστερα αποτραβήχτηκε πάλι στη θέση του και στάθηκε σεμνά κι ευλαβικά.

"Όταν ο λειτουργός ύψωσε τον άγιο" Άρτο εκφωνώντας «τα αγια τοις άγίοις», ενώ ο λαός έψαλλε«ΕΙς άγιος, εις Κύριος...», κάποιος από το εκκλησίασμα στράφηκε στον άγιο και τον ρώτησε σιγανά: Γιατί, πάτερ, ο ιερέας λέει «τα αγια τοις άγίοις»; -για μας όλους το λέει, παιδί μου. και σημαίνει: στα αγια μέλη του Χριστού να προσέλθει όποιος είναι άγιος! και τι είναι αγιοσύνη, πάτερ; ξαναρώτησε ο άλλος, που ήταν απλοϊκός. Νά... Αν είσαι ακόλαστος, μην τολμήσεις να γίνεις μέτοχος σε τόσο μεγάλο μυστήριο. " Αν έχεις έχθρα με κάποιον, μην πλησιάσεις." Αν περιγελάς η ορίζεις η κατακρίνεις το συνάνθρωπό σου, στάσου μακριά από τη θεία Κοινωνία. Πρώτα εξέτασε τον εαυτό σου, κι αν είσαι ενάρετος πλησίασε." Αν όμως δεν είσαι, φύγε... Στο μεταξύ ο λειτουργός εκφώνησε: «Μετα φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Ο άγιος παρατηρούσε τώρα όσους κοινωνούσαν. "Άλλων τα πρόσωπα μαύριζαν, μόλις έπαιρναν τα θεία Μυστήρια, ενώ άλλων έλαμπαν σαν τον ήλιο. Οι άγγελοι στέκονταν εκεί κοντά και παρακολουθούσαν με σεβασμό τη μετάληψη. "Όταν κοινωνούσε κάποιος ευσεβής, του έβαζαν στο κεφάλι ένα στεφάνι. Όταν, αντίθετα, πλησίαζε κάποιος αμαρτωλός, γύριζαν αλλού το πρόσωπό τους με φανερή αποστροφή.

Τότε τα άχραντα Μυστήρια σαν να εξαφανίζονταν από την αγία λαβίδα, έτσι που ο αμαρτωλός φαινόταν να μην παίρνει μέσα του το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Κι έφευγε κατάμαυρος σαν αράπης, με την αποδοκιμασία του Κυρίου διάχυτη στην όψη του. Όταν τελείωσε η λειτουργία και ο ιερέας έκανε την κατάλυση, παρουσιάστηκε και πάλι το Βρέφος σώο πάνω στα χέρια των άγιων αγγέλων! Ξαφνικά η στέγη του ναού σαν να σχίστηκε στα δύο. Από κει οι άγγελοι ανέβασαν το Παιδί στους ουρανούς με ύμνους και δοξολογίες, όπως το είχαν κατεβάσει, ενώ μία υπέροχη ευωδία ξεχύθηκε και πάλι ολόγυρα.

Ισοδύναμες αμαρτίες

ΟΙ ΔΑΔΕΣ (το σημερινό Κίτιο) ήταν εμπορικός σταθμός της Κύπρου. Έκει κοντά βρισκόταν η μονή του Φιλοξένου.

Στο μοναστήρι αυτό ζούσε τον 60 αιώνα ένας μοναχός, ο γέροντας Ίσιδωρος, που έκλαιγε ακατάπαυστα με λυγμούς. Σ' όποιον τον πλησίαζε και τον παρηγορούσε, ώστε να χαλαρώσει λίγο το πένθος, έλεγε: "Είμαι πολύ αμαρτωλός. Δεν υπήρξε άλλος σαν και μένα απ' τον Αδάμ μέχρι σήμερα. και μη νομίζετε πώς υπερβάλλω.

Δεν βρήκα πουθενά σε άνθρωπο αμαρτία σαν αυτή που έκανα εγώ".

Κι ύστερα διηγιόταν την ιστορία του:

Όταν ήμουν στον κόσμο, είχα γυναίκα χριστιανή και θεοφοβούμενη, ενώ εγώ άνηκα στην αίρεση του Σεβήρου.

Μια μέρα έμαθα πώς η γυναίκα μου πήγε να μεταλάβει στη γειτονική εκκλησία.

'Ετρεξα να την εμποδίσω, αλλά τη βρήκα να έχει κοινωνήσει και να επιστρέφει στο σπίτι.

'Αμέσως την έπιασα απ' το λαιμό και την έκανα να ξεράσει την αγία μερίδα, την οποία πήρα και πέταξα έξω από το παράθυρο, κάτω στο βούρκο. Βλέπω τότε ένα περιστέρι να κατεβαίνει και να παίρνει τη θεία Κοινωνία

Μετά από δύο μέρες παρουσιάζεται μπροστά μου ένας αράπης ντυμένος με κουρέλια, και μου λέει:

Εγώ κι εσύ καταδικαστήκαμε στην ίδια τιμωρία ,

Ποιος είσαι συ; τον ρωτάω.

Εγώ, μου απαντάει, είμαι εκείνος που ράπισε στο σαγόνι τον Κύριό μας 'Ιησού Χριστό τον καιρό του πάθους Του.

Κι αμέσως έγινε άφαντος για τούτο λοιπόν, κατέληξε ο μοναχός, δεν μπορώ να σταματήσω το θρηνώ.

«Των θυρών κεκλεισμένων»

ΑΒΒΑΣ Μαθθίας, ένας από τους Αγίους πατέρες της σιναϊτικής ερήμου, διηγήθηκε τα εξής:

Όταν κατοικούσα στον Άρανδουλά, φύλαγα την αγία Κοινωνία στο σκευοφόριο της εκκλησίας ασφαλισμένη και κλειδωμένη. . Συνήθιζα κάθε Κυριακή να μεταδίδω το δεσποτικό Σώμα στους αιχμαλώτους εκείνης της ερήμου. Πολλές φορές όμως πήγαινα την Κυριακή στην εκκλησία κι έβρισκα το σκευοφόριο ανοιχτό.

Λυπόμουν γι' αυτό το γεγονός, και αποφάσισα κάποτε να ασφαλίσω με κερύ και σφραγίδα αφού πρώτα είχα μετρήσει τις άγιες μερίδες. Την επόμενη Κυριακή λοιπόν, βρήκα ανέπαφη τη σφραγίδα.

'Αλλ' ανοίγοντας το ντουλάπι, διαπίστωσα πώς έλειπαν τρεις μερίδες.

'Αρχισαν να με βασανίζουν οι λογισμοί. την άλλη Κυριακή παρουσιάστηκαν στον ύπνο μου τρεις μοναχοί, κι αφού με ζύπνησαν μου είπαν: Σήκω, είναι ώρα για προσευχή! Ποιοι είστε, πατέρες, κι από που έρχεστε; τους ρώτησα. Εμείς, μου αποκρίθησαν, είμαστε οι αμαρτωλοί, που ερχόμαστε πολλές φορές και κοινωνάμε. Από δω και πέρα να μην ασχοληθείς μ' αυτό το θέμα.

Τότε κατάλαβα πώς ήταν αναχωρητές, και ευχαρίστησα το Θεό που χάρισε ατή γενιά μας τέτοιες μαρτυρίες.

«Διά χειρός αγγέλου»

Ο ΟΣΙΟΣ Μακάριος ο Αλεξανδρινός (19 Ιανουαρίου), ο ασκητής και

πρεσβύτερος των λεγομένων Κελιών, έστησε με την Αγγελική του ζωή τρόπαια κατά των δαιμόνων, τα όποια καταγράφει ο Παλλάδιος στο Λαυσαϊκό. Σαν ιερέας-λειτουργός είχε θαυμαστές εμπειρίες. Ανάμεσα στις άλλες, ήταν κι εκείνη που είχε σχέση με τον ασκητή Μάρκο. Παρατηρούσα με προσοχή", αναφέρει ο όσιος, "ότι κάθε φορά που μετέδιδα τη θεία Κοινωνία στον ασκητή Μάρκο, ποτέ δεν του πρόσφερα εγώ ο ίδιος το δεσποτικό Σώμα. του το πρόσφερε ένας άγγελος από την αγία τράπεζα. Έβλεπα μάλιστα τον καρπό του χεριού του, καθώς μετέδιδε από μοναχό τη θεία Κοινωνία" .

Η θεία Κοινωνία που βλάστησε στάχια

ΣΤΗΝ πόλη Σελεύκεια της Συρίας, όταν επίσκοπος ήταν ο Διονύσιος (6ος αΙ), ζούσε ένας πραγματευτής πολύ πλούσιος και ευλαβής. Ήταν όμως αιρετικός και πίστευε ατά δόγματα του Σεβήρου.

Αυτός είχε έναν υπάλληλο, που ήταν ορθόδοξος κι ακολουθούσε την αγία και αποστολική Εκκλησία.

Ο ορθόδοξος, σύμφωνα με τη συνήθεια της εποχής, πήρε τη Μεγάλη Πέμπτη τη θεία Κοινωνία, την τοποθέτησε σε Μια μικρή θήκη και την ασφάλισε σ' ένα ντουλάπι.

Μετά το Πάσχα έφυγε για εμπόριο στην Κωνσταντινούπολη, ξεχνώντας από ντουλάπι τις άγιες μερίδες. Είχε όμως αφήσει το κλειδί στο αφεντικό του.

Κάποια μέρα ο αιρετικός άνοιξε το ντουλάπι και βρήκε μέσα το κουτί με τις άγιες μερίδες. Λυπήθηκε γι' αυτό και δεν ήξερε τι να τις κάνει, γιατί ανήκαν στην ορθόδοξη Εκκλησία, και ο ιδίως δεν ήθελε να μεταλάβει από αυτές.

Τις άφησε λοιπόν στο ντουλάπι με την σκέψη ότι όπου νάνε έρχεται ο υπάλληλος του και μεταλαμβάνει.

Πέρασε ένας χρόνος. Ήρθε πάλι η Μεγάλη Πέμπτη, αλλά ο υπάλληλος δεν είχε επιστρέψει ακόμα. το αφεντικό αποφάσισε τότε να κάψει τις μερίδες για να μη μείνουν και δεύτερο χρόνο.

Ανοίγει το ντουλάπι, και τι να δει! "Όλες είχαν βλαστήσει στάχια! Φόβος και τρόμος τον κυριέψε. τις πήρε αμέσως κι έτρεξε στον επίσκοπο Διονύσιο, φωνάζοντας το «Κύριε ελέησαν».

Το θαύμα το είδαν όλοι οι ορθόδοξοι και δόξασαν το Θεό. Αυτό μάλιστα έγινε αφορμή να πιστέψουν πολλοί και να προσέλθουν στην αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία.

«Δικαίω νόμος ού κείται»

ΔΕΚΑ μίλια από την πόλη Αιγαίες της Κιλικίας, στο χωριό Μάρδαρδος,

κατοικούσε ένας γέροντας λευίτης, φημισμένος για την αρετή του. Κάποτε όμως οι χωρικοί πήγαν και παραπονέθηκαν στον επίσκοπο Αιγαιών λέγοντας: Πάρε αυτόν τον ιερέα από το χωριό μας, γιατί μας στενοχωρεί.

Κάθε Κυριακή τελεί τη θεία λειτουργία στις 3 το απόγευμα και δεν τηρεί την καθιερωμένη τάξη.

Καλεί αμέσως ο επίσκοπος τον εφημέριο και του λέει ιδιαιτέρως: Γιατί, γέροντα, κάνεις τέτοιο πράγμα; Δεν γνωρίζεις την τάξη της Εκκλησίας μας;

Τη γνωρίζω, δέσποτα, κι έχεις δίκιο. Αλλά να τι συμβαίνει:

Μετά τη νυχτερινή ακολουθία της Κυριακής, κάθόμαι κοντά στο άγιο θυσιαστήριο περιμένοντας την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος.

Κι όταν δω τον Παράκλητο να το επισιιάζει, τότε αρχίζω τη λειτουργία. Ο επίσκοπος θαύμασε την αρετή του γέροντα και πληροφόρησε σχετικά τους χωρικούς, που έφυγαν ειρηνικά δοξάζοντας το Θεό.

Ο συκοφαντημένος επίσκοπος

ΣΕ ΤΡΙΑΝΤΑ μίλια απόσταση από τη Ρώμη βρισκόταν η μικρή πόλη Ρωμίλλα. Κάποτε μερικοί κάτοικοι της Ρωμίλλας κατηγόρησαν τον ενάρετο επίσκοπό τους στον πάπα της Ρώμης Αγαπητό (535-536), λέγοντας ότι χρησιμοποιεί για το φαγητό τούτο άγιο δισκάριο. Αμέσως ο πάπας, έκπληκτος απ' αυτό που άκουσε, έστειλε κι έφεραν τον επίσκοπό δεμένο και πεζό στη Ρώμη. Τον έκλεισε αμέσως στη φυλακή. Πέρασαν έτσι τρεις μέρες. Τη νύχτα του Σαββάτου ο πάπας βλέπει κάποιον στον ύπνο του να του λέει: Αυτή την Κυριακή δεν θα λειτουργήσεις ούτε εσύ ούτε κανείς άλλος, αλλά ο φυλακισμένος επίσκοπος. Εκείνος θέλω να λειτουργήσει".

Επειδή ο πάπας δυσπιστούσε, η φωνή ακούστηκε για δεύτερη και για τρίτη φορά: "Σου είπα πώς ο φυλακισμένος επίσκοπος θα λειτουργήσει"! Όταν ξύπνησε ο πάπας, κάλεσε τον επίσκοπο και τον ρώτησε:

Ποια είναι η πνευματική σου εργασία; Είμαι αμαρτωλός, απάντησε εκείνος. Επειδή δεν φανέρωνε τίποτ' άλλο, ο πάπας του είπε:

Σήμερα εσύ θα λειτουργήσεις. Ο επίσκοπος υπάκουσε.

Όταν λοιπόν παραστάθηκε στο ιερό θυσιαστήριο και συμπλήρωσε την ευχή της προσκομιδής, πριν να πει την τελική αγιαστική ευχή άρχισε για δεύτερη, για τρίτη και για τέταρτη φορά την αγία αναφορά. Τι συμβαίνει; ρώτησε ο πάπας.

Γιατί άρχισες τέσσερις φορές την ευχή και δεν την ολοκλήρωσες; Συγχώρεσέ με, απάντησε ο επίσκοπος, αλλά δεν είδα, όπως συνήθως, την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. "Αν θέλεις, απομάκρυνε από το θυσιαστήριο το διάκονο που κρατάει το ριπίδιο, γιατί εγώ δεν τολμώ να το! το πω. Όταν ο διάκονος απομακρύνθηκε, τότε και ο πάπας και ο

επίσκοπος είδαν αμέσως την παρουσία του Άγιου Πνεύματος. Άλλά συνέβη και τούτο: το καταπέτασμα, που βρισκόταν πάνω από το ιερό θυσιαστήριο, σηλώθηκε μόνο του και σκέπασε τον πάπα, τον επίσκοπο και όλους τους διακόνους μαζί με το άγιο θυσιαστήριο για τρεις ώρες! Τότε κατάλαβε ο ιερός Αγαπητός πώς ο επίσκοπος ήταν πολύ ενάρετος και πώς είχε συκοφαντηθεί.

Η διόρθωση της παρατυπίας

ΚΑΠΟΙΟΣ γέροντας, καθαρός και άγιος, κάθε φορά που λειτουργούσε, έβλεπε αγγέλους δεξιά κι αριστερά του. Αυτός είχε παραλάβει την τάξη της λειτουργίας από τους αιρετικούς, κι επειδή ήταν άπειρος στα θεία δόγματα, έλεγε τις ευχές της αναφοράς με απλότητα και ακακία, χωρίς να ξέρει ότι τις λέει εσφαλμένα. Κάποτε όμως, από οικονομία Θεού, τον επισκέφθηκε ένας αδελφός που γνώριζε καλά τα θεία δόγματα. Ο αδελφός ήταν διάκονος, κι έτυχε να παρευρεθεί την ώρα που ο γέροντας λειτουργούσε. Διαπίστωσε λοιπόν το λάθος και του είπε:

Αυτά που λες, πάτερ, στη λειτουργία δεν είναι της ορθοδόξου πίστεως. Ο γέροντας όμως, επειδή έβλεπε την ώρα εκείνη αγγέλους, δεν έδωσε προσοχή στα λόγια του.

μα ο διάκονος επέμενε να ελέγχει την κακοδοξία: Σφάλλεις, καλόγερε. .Η Εκκλησία δεν τα παραδέχεται αυτά.

Τότε ο γέροντας, βλέποντας την επιμονή του διακόνου, ρώτησε σε κάποια λειτουργία τους αγγέλους που τον παράστεκαν: Τι είναι αυτά που μου λέει ο διάκονος;

Καλά σου λέει, απάντησαν εκείνοι, να τα παραδεχθείς. και γιατί τόσον καιρό δεν μου το λέγατε εσείς; - Γιατί ο Θεός έτσι οικονόμησε: ο άνθρωπος να διορθώνεται από ανθρώπους.

Από τότε ο γέροντας διορθώθηκε, ευχαριστώντας το Θεό και το διάκονο.

Η δοξολογία της κτίσεως

ΣΤΟ όρος Σινά, στην Αγία Κορυφή, γινόταν κάποτε, την ημέρα της Πεντηκοστής, η θεία λειτουργία του αγίου Ιακώβου. Πολλοί μοναχοί είχαν συγκεντρωθεί για να τιμήσουν την εορτή.

Την ώρα που ειφώνησε ο ιερέας «τον επινίκιο ύμνον της μεγαλοπρεπούς σου δόξης λαμπρά. τη φωνή άδοντα, βοώντα, δοξολογούντα, κειραγότα και λέγοντα», ακούστηκε μια βοή, στην οποία απάντησαν όλα τα βουνά με κάποιον ήχο και μ' άλλη βοή φοβερή το «Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ...». Η βοή αυτή και ο ήχος παρατάθηκαν για μισή ώρα. δεν τ' άκουσαν όμως όλοι, αλλά όσοι είχαν αυτιά κατάλληλα για ν' ακούνε τον ύμνο των αγγέλων.

Ο όσιος Θεόδωρος και ο άγιος Άρτος

ΤΗΝ ημέρα της μνήμης του αγίου μάρτυρος Άντιόχου, ο όσιος Θεόδωρος ο Συκεώτης (6ος-7ος αΙ) λειτουργούσε στον ομώνυμο ναό. Την ώρα που εκφωνούσε «τα αγια τοις άγίοις», σήκωσε, σύμφωνα με την τοπική συνήθεια, το δισκάριο ψηλά, για να υψώσει τον άγιο" Άρτο. Τότε συνέβη κάτι θαυμαστό:

Ο άγιος Άρτος, σαν να σκιρτούσε από χαρά, υψωνόταν για πολλή ώρα πάνω από το δισκάριο, κι ύστερα κατέβαινε χτυπώντας πάνω του. Όλοι το έβλεπαν και το άκουγαν. Με τον τρόπο αυτό ο άγιος Άρτος φανέρωνε πώς η θυσία του ιερουργού ήταν ευπρόσδεκτη.

Οι πιστοί παρακολουθούσαν το θαύμα φοβισμένοι και κατάπληκτοι, ενώ ο όσιος, πλημμυρισμένος από χαρά και δάκρυα κατανύξεως, δόξαζε το Θεό για την αγαθότητά Του.

Άλλοτε πάλι ο όσιος τελούσε τη θεία λειτουργία στο ναό του αγίου Γεωργίου χρησιμοποιώντας ένα ξερό πρόσφορο.

Κάποιος πιστός από το εκκλησίασμα, ο πατριίκιος Φώτιος, καθώς παρατηρούσε τον άγιο" Άρτο που προσφερόταν, πρόσεξε πώς έβγαινε απ' αυτόν πολλή θερμότητα. "το πρόσφορο θα είναι φαίνεται φρεσκοψημένο", συλλογίστηκε. Όταν όμως πλησίασε για να κοιωνήσει, παραξενεύτηκε, γιατί η μερίδα που έλαβε ήταν πολύ ξερή. Μετά την απόλυση ανέφερε όσα είδε στον όσιο και του ζήτησε κάποιον εξήγηση. Το θαύμα αυτό, αποκρίθηκε εκείνος αποκαλύφθηκε σε σένα παιδί μου γιατί είσαι άξιος.

Η χάρη των Δώρων συστέλλεται και ανεβαίνει από μας στους ουρανούς, ώστε, για την αναξιοσύνη και τις αμαρτίες μας, να δοκιμαστούμε ατή ζωή μας με πολλές θλίψεις και κινδύνους.

Ας προσευχηθούμε όμως στον οικτίρμονα Θεό να γίνουν όσα προστάζει με φιλανθρωπία.

Η οσία Αθανασία Αιγίνης

Η ΟΣΙΑ Αθανασία, της οποίας η μνήμη εορτάζεται στις 18 Απριλίου, γεννήθηκε και ασκήτεψε στην Αίγινα στους χρόνους της ειδωλολατρίας. Για τη μεγάλη της αρετή αναδείχθηκε ηγουμένη μιας ομάδας μοναζουσών, που ως φροντιστή και πνευματικό οδηγό είχε τον πρεσβύτερο Ματθία, ηγούμενο μιας ασκητικής συνοδείας. Ο φιλόθεος αυτός άνδρας δοκίμαζε τόση κατανύξη όταν τελούσε τη θεία λειτουργία, ώστε αυτοί που τον έβλεπαν αποκόμιζαν μεγάλη ωφέλεια.

Ο Ματθίας έτρεφε πολύ μεγάλη αγάπη στον απόστολο και ευαγγελιστή Ιωάννη.

Κάποια χρονιά, στη μνήμη του αγίου, κι ενώ ετοιμαζόταν να τελέσει την αναίμακτη λατρεία, γέμισε από άφατη κατάνυξη. Άραγε, ρώτησε κάποιον δίπλα του, υπάρχει σήμερα άνθρωπος που είναι άξιος να πάει στην Έφεσο και να δει τον απόστολο Ιωάννη;

Η λειτουργία άρχισε. και ο μακάριος Ματθίας, για την πίστη και την αγάπη του στον άγιο, αξιώθηκε να τον βλέπει παρόντα από άγιο θυσιαστήριο από την αρχή μέχρι το τέλος της θείας μυσταγωγίας. Και δεν τον είδε μόνο αυτός τον είδαν κι άλλοι δύο που ήταν κοντά του στη διάρκεια του μυστηρίου για τρεις μέρες ένωθε τέτοια κατάνυξη, ώστε δεν μπορούσε να δοκιμάσει υλική τροφή. Αντάξια μαθήτρια ενός τέτοιου πνευματικού διδασκάλου υπήρξε η όσια . Αθανασία. την αγία της βιωτή επισφράγισε μ' έναν οσιακό θάνατο.

Κι όταν συμπληρώθηκαν σαράντα μέρες από την εκδημία της, συνέβη το έξης θαυμαστό:

Ενώ η θεία λειτουργία είχε αρχίσει, ο Κύριος άνοιξε τα μάτια της ψυχής στις δύο κορυφαίες του χορού των μοναζουσών, και τι να δουν! στο κέντρο του ναού δύο φοβεροί άνδρες με αστραφτερή στολή είχαν ανάμεσά τους την Αθανασία.

Αμέσως έβγαλαν μια πορφύρα στολισμένη με πετράδια και μαργαριτάρια, και την έντυσαν σαν βασίλισσα.

Ύστερα στόλισαν το κεφάλι της με στεφάνι που είχε μπρος και πίσω σταυρούς, κι αφού της έδωσαν από χέρι Μια ράβδο κοσμημένη με πολύτιμα πετράδια, την οδήγησαν στο άγιο θυσιαστήριο.

Την ίδια ώρα η λάρνακα, που περιείχε το λείψανο της οσίας, άρχισε να τρίζει. Κι Αυτός ο τριγμός συνεχίστηκε, μέχρι που συμπληρώθηκε ολόκληρος χρόνος

«Ως φλοξ πυρός»

Ο ΟΣΙΟΣ Σέργιος του Ραντονέζ (1392) είναι ο ιδρυτής της περίφημης Λαύρας της Αγίας Τριάδος, από Ζαγκόρσκ της Μόσχας, κι ένας από τους πιο αγαπημένους αγίους του ρωσικού λαού.

Κάθε φορά που λειτουργούσε, τον αξίωνε ο Θεός να έχει συλλειτουργό έναν άγγελο.

Κάποτε ο π. Συμεών, που υπηρετούσε σαν εκκλησιαστικός_ είδε μια φλόγα να βγαίνει από την αγία τράπεζα και να περιβάλλει τον όσιο τον είδε ολόκληρο λουσμένο σ' αυτό το υπερκόσμιο Φως.

Όταν ο όσιος ετοιμάστηκε να μεταλάβει, η φλόγα υψώθηκε, μαζεύτηκε σαν ένα πέπλο και βυθίστηκε από άγιο ποτήριο.

Αφού κοινώνησε, απομακρύνθηκε από την αγία τράπεζα και ρώτησε τον κατάπληκτο μοναχό:

Γιατί, παιδί μου, φαίνεσαι τόσο ταραγμένος; - αξιώθηκα, γέροντα, να δω τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να σε περιβάλλει!...

Τότε ο όσιος του είπε επιτακτικά: Όσο ζώ, να μη φανερώσεις σε κανέναν αυτό που είδες!

Η μεταστροφή ενός απίστου

ΑΝΑΜΕΣΑ στους Αγίους μάρτυρες της Εκκλησίας μας συγκαταλέγεται και ο νεομάρτυρας Αχμέτ (17ος αΙ-). ήταν Τούρκος και καταγόταν από την Κωνσταντινούπολη.

Στο σπίτι του είχε δούλες δύο αιχμάλωτες Ρωσίδες.

Μια νέα και μίαν ηλικιωμένη. και οι δύο ήταν ευσεβείς. Η τελευταία συνήθιζε να πηγαίνει στην εκκλησία σε κάθε γιορτή.

Εκεί έπαιρνε αντίδωρα και αγιασμό, κι έφερνε απ' αυτά και στη νέα.

'Αλλά κάθε φορά που γινόταν αυτό, ο Αχμέτ ένιωθε να βγαίνει από το στόμα της κοπέλας μια υπέροχη ευωδία.

τι είναι αυτό που τρώς, κι ευωδιάζει το στόμα σου; τη ρωτούσε.

Τίποτα ιδιαίτερο, απαντούσε εκείνη. Δεν μπορεί. Κάτι συμβαίνει, επέμενε ο Τούρκος.

Να τι συμβαίνει, διευκρίνισε η νέα. Συνηθίζω να τρώω ευλογημένο άρτο, που μου φέρνει η γερόντισσα από την εκκλησία των χριστιανών.

Τότε ο Αχμέτ θέλησε από περιέργεια να δει πώς λειτουργούν οι χριστιανοί στις εκκλησίες τους. Ντύθηκε λοιπόν σαν χριστιανός και πήγε στην εκκλησία του Πατριαρχείου, όπου παρακολούθησε τη θεία λειτουργία. Στη διάρκεια της ο Δεσπότης Χριστός επέτρεψε και δεύτερο θαύμα: Την ώρα που βάδιζε ο ιερέας προς την ωραία πύλη, τον είδε ο 'Αχμέτ υψωμένο στον αέρα και ολόφωτο.

Φωτεινές ακτίνες έπεφταν από το σώμα του και φώτιζαν τα κεφάλια των χριστιανών. Δεν φώτιζαν όμως το κεφάλι του 'Αχμέτ. Συγκλονίστηκε με Όσα είδε ο αλλόθρησκος.

Τα μάτια της ψυχής του άνοιξαν και πίστεψε χωρίς δισταγμό στον αληθινό Θεό. Ζήτησε από τον ιερέα να τον βαπτίσει. και αργότερα, στις 3 Μαΐου 1682, ομολόγησε την πίστη του σε μια συνάθροιση μεγιστάνων, οπότε αξιώθηκε να λάβει και το βάπτισμα του μαρτυρίου.

Ο ολόφωτος λειτουργός

Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ άγιος Ιάκωβος ο αγιορείτης (1η Νοεμβρίου) διηγήθηκε κάποτε στο μαθητή του Μαρκιανό όσα θαυμαστά είδε στη διάρκεια μιας θείας λειτουργίας:

Καθώς φορούσε ο ιερέας την ιερατική του στολή, έφεξε μπροστά του το φως των αγγέλων, όπως φέγγει ο ήλιος την αυγή, πριν ανατείλει. όταν άρχισε να προσκομίζει, τέσσερα αγγελικά τάγματα πήγαν και στάθηκαν στα τέσσερα σημεία του ναού. Τελειώνοντας την προσκομιδή, σιέπασε με

τα ιερά καλύμματα τα τίμια Δώρα, που συνάμα καλύφθηκαν από μια λάμψη.

Την ώρα της μεγάλης εισόδου, όταν βγήκαν τα Άγια, προπορευόταν ένα φως, που σιέπαζε το λαό. το ίδιο φως περικύκλωσε αργότερα την αγία τράπεζα, όταν τοποθετήθηκε το δισκοπότηρο πάνω σ' αυτήν. Έξω από τον φωτεινό αυτό κύκλο στέκονταν οι άγγελοι ευλαβικά, χωρίς να τολμούν να πλησιάσουν. το φως δεν έφυγε από τον ιερέα σ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας. .

Από το στόμα του έβγαινε αόρατη φλόγα, όταν εκφωνούσε τις ευχές και διάβαζε το Ευαγγέλιο.

Επίσης, όταν ύψωνε τα χέρια του, από τα δάχτυλά του ξεχυνόταν φως. Μετά τον καθαγιασμό, είδα τον Κύριο, ως βρέφος καθισμένο από δισκάριο μέσα σε φωτεινή δόξα. Ο ιερέας τον μέλισε σε τέσσερα μέρη, και το τίμιο Αίμα Του χύθηκε στο άγιο ποτήριο, από το οποίο μετάλαβε ο λειτουργός.

Όταν τελείωσε η μυσταγωγία, είδα πάλι το θείο Βρέφος ακέραιο ν' ανεβαίνει με δόξα και τιμή στον ουρανό, συνοδευόμενο από τους Αγίους αγγέλους".

Ο Κύριος «εν δόξη»

Ο ΟΣΙΟΣ Σεραφείμ του Σάρωφ (1759-1833), ο τόσο προσφιλής αυτός άγιος των Ορθοδόξων, ενισχυόταν στους αγώνες του από τη θεία πρόνοια με πνευματικά οράματα, που παρηγορούσαν την ψυχή του. Σαν διάκονος έβλεπε κατά καιρούς στις ακολουθίες τους Αγίους αγγέλους να ψάλλουν και να διακονούν μαζί με τους μοναχούς.

Κάποτε, διηγείται ο ίδιος, λειτουργούσα τη Μεγάλη Πέμπτη. Μετά τη μικρή είσοδο και τα αναγνώσματα, είπα, ο ταπεινός, πλάι από άγιο θυσιαστήριο την εκφώνηση: «Κύριε, σώσον τους ευσεβείς και επάκουσον ημών». Ύστερα βγήκα στην ωραία πύλη και, υψώνοντας το οράριο προς το εκκλησίασμα, συμπλήρωσα την ευχή του Τρισάγιου ύμνου: «και εις τους αιώνας των αιώνων».

Τη στιγμή εκείνη έλαμψε μπροστά μου ένα φως. Κοιτάζω προς τα εκεί, και βλέπω τον Κύριό μας Ίησού Χριστό, με τη μορφή του γιου του ανθρώπου ν' αστράφτει πιο πολύ κι απ' τον ήλιο μέσα σε άπλετο φως.

Τον τριγύριζαν σαν σμήνος από μέλισσες οι ουράνιες δυνάμεις των αγγέλων, αρχαγγέλων, χειρουβείμ και σεραφείμ. Είχε μπει από τη δυτική πύλη, και βαδίζοντας ανάερα στάθηκε απέναντι από τον άμβωνα.

Υψώνοντας μάλιστα το χέρι Του Ευλόγησε τους λειτουργούς και τους προσευχομένους. Τέλος, μπήκε στη θέση που βρίσκεται η εικόνα Του, πλάι στην ωραία πύλη. Η καρδιά μου σκίρτησε από αγαλλίαση, από γλυκύτετη αγάπη για τον Κύριο".

Αξιοσημείωτο είναι ότι το όραμα σύνεση την ώρα της εισόδου των ιερέων

στο άγιο βήμα, που συμβολίζει την είσοδό τους στον ίδιο τον ουρανό. «Ποίησον, Κύριε», δέεται χαμηλόφωνα τη στιγμή εκείνη ο ιερέας, «συν τη είσοδω ημών είσοδον άγιων αγγέλων γενέσθαι, συλλειτουργούντων ημίν και συνδοξολογούντων την σήν αγαθότητα». Έξάλλου, μετά την είσοδο ψάλλετε και ο αγγελικός ύμνος: «Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος ελέησαν ημάς». Το όραμα αυτό φανερώνει πώς οι ουράνιες δυνάμεις συλλειτουργούν άόρατα μαζί μας. Γι' αυτό κάθε πιστός ας γνωρίζει ότι προσεύχεται ανάμεσα στους αγγέλους, σαν να βρίσκεται στον ουρανό.

Ο παράξενος λειτουργός

Ο ΣΤΑΡΕΤΣ Θεόφιλος (1788-1853), ένας δια Χριστόν σαλός ιερομόναχος του ρωσικού βορρά, που ασκήθηκε σε διάφορα μοναστήρια και ερημητήρια του Κιέβου, δεν έπαυε, ακόμα και όταν λειτουργούσε, να σκανδαλίζει τους άλλους αδελφούς με την παράξενη συμπεριφορά του.

Ο τότε μητροπολίτης Κιέβου Φιλάρετος, ενοχλημένος απ' όλ' αυτά, κάλεσε τους συμβούλους του, για να εξετάσει μαζί τους την περίπτωση του ιερομόναχου. Σύντομα όμως έριξε φως στην υπόθεση ένας αδελφός, στον οποίο ο στάρετς είχε δώσει εξηγήσεις για την «ανάρμοστη» συμπεριφορά του στη διάρκεια των ιερών ακολουθιών:

Ο Θεός, του είχε πει εμπιστευτικά, βλέπει την απλότητά μου. Λειτουργώ σύμφωνα με τη σωστή τάξη, διαβάζω όλες τις απαιτούμενες ευχές και τιμώ τον προεξάρχοντα ως ανώτερό μου.

Όσο όμως βυθίζομαι στη θεωρία της τελέσεως του μυστηρίου, ξεχνώ τον εαυτό μου και ότι είναι γύρω μου. στη διάρκεια της θείας λειτουργίας βλέπω μια σταυρόσχημη ακτίνα να κατεβαίνει από ψηλά και να αιωρείται πάνω από τους λειτουργούς. Βλέπω επίσης κάποια δροσιά να κατεβαίνει στα τίμια Δώρα, και λαμπρούς αγγέλους να πετάνε πάνω από την αγία τράπεζα ψάλλοντας: « άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ' πλήρης ο ουρανός και η γη της δόξης σου». Τότε όλη μου η ύπαρξη αρπάζεται ανέκφραστα, και μου είναι αδύνατον να τραβήξω την προσοχή μου από το πάντερπνο όραμα. Αδελφέ, δεν σου λέω δικαιολογίες, αλλά την καθαρή αλήθεια. σε παρακαλώ όμως να μη φανερώσεις όσα σου είπα, για να μη σκανδαλιστούν οι άλλοι από μένα, τον βρωμερό αμαρτωλό".

Η αγία τράπεζα στις φλόγες

ΤΟΝ περασμένο αιώνα στη Μικρασία έζησε ένας άγιος άλλ' αφανής λευίτης, ο π. Ιωάννης. Ήταν έγγαμος, οικογενειάρχης, από το Γκέλβερι της Καππαδοκίας. Τις καθημερινές εργαζόταν ατά χωράφια, ενώ τις Κυριακές και τις γιορτές λειτουργούσε στην εκκλησία.

Στη θεία λειτουργία σχεδόν πάντοτε ξεσπούσε σε δάκρυα και αναστεναγμούς.

Την ώρα μάλιστα τού καθαγιασμού η κατάνυξη του κορυφωνόταν. οι ψάλτες έψαλλαν το «σε υμνούμε...» όσο πιο αργά μπορούσαν, αλλά εκείνος καθυστέρούσε πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτά η και περισσότερο.

"Έτσι κι εκείνοι επαναλάμβαναν τον ύμνο μέχρι πέντε η έξι φορές.

Τελικά, πλησίασαν κάποτε τους επιτρόπους και τους είπαν το πρόβλημά τους. 'Εκείνοι με τη σειρά τους το διαβίβασαν στο λειτουργό.

Πάτερ Ιωάννη, συχνά καθυστερείς την ώρα τού καθαγιασμού. Οι ψάλτες και ο λαός έξω σε περιμένουν πολλή ώρα. δεν μπορείς να λες πιο σύντομα την ευχή, για να μη γίνεται χασμωδία;

-Πώς θα γίνει αυτό;

Είναι εύκολο. Εκεί που είσαι πεσμένος μπρούμυτα, να σηκώνεσαι, να σταυρώνεις τα τίμια Δώρα, να λες την ευχή και να τελειώνεις. την ευχή τη γνωρίζω, είναι γραμμένη και στη φυλλάδα, αλλά δεν μπορώ. Γιατί δεν μπορείς, πάτερ; Συγχώρεσέ μας, αλλά δεν είναι δύσκολο!

Αυτό δεν εξαρτάται από μένα, απάντησε ο π. Ιωάννης. Μόλις αρχίσω να διαβάζω την ευχή, η αγία τράπεζα κυκλώνεται από θεϊκή φωτιά που φτάνει τα δύο-τρία μέτρα ύψος. Έτσι δεν μπορώ να πλησιάσω για να σφραγίσω τα τίμια Δώρα. με πιάνει φόβος και τρόμος. δεν ξέρω τι να κάνω. Πέφτω τότε στο έδαφος, κλαίω, αναστενάζω και ικετεύω τον Κύριο να παραμερίσει τις φλόγες για να συνεχίσω. Ύστερα σηκώνω τα μάτια. Αν έχουν χαθεί οι φλόγες, σηκώνομαι και σφραγίζω τα τίμια Δώρα. Αν, όχι, τότε συνεχίζω την ικεσία με δάκρυα και στεναγμούς μέχρι να σβήσει η φωτιά η να βρεθεί άλλος τρόπος που θα μου επιτρέψει να μην καώ. Πότε-πότε σβήνει η φωτιά και γίνονται όλα όπως πριν. Άλλοτε πάλι χωρίζουν οι φλόγες δεξιά κι αριστερά σχηματίζοντας καμάρα, οπότε κάνω το τόλμημα, πλησιάζω τρέμοντας και σφραγίζω τα τίμια Δώρα. Ακούγοντας οι χριστιανοί αυτά τα εξάισια δεν τον ενόχλησαν άλλη φορά. Ήταν άλλωστε πολύ ευλαβής και εξαιρετικά κατανυκτικός όταν λειτουργούσε. Γι' αυτό στην ενορία του εκκλησιάζονταν πιστοί κι από γειτονικά χωριά, που περπατούσαν ώρες για να φτάσουν. Μερικές φορές έρχονταν ατή λειτουργία χίλιοι και περισσότεροι πιστοί. και όλοι αυτοί κατανύγονταν κι έκλαιγαν στο τέλος μάλιστα της θείας αυτής μυσταγωγίας, το δάπεδο της εκκλησίας ήταν βρεγμένο από τα δάκρυά τους, λες και κάποιος είχε ρίξει νερό!

«Προσφέρων και Προσφερόμενος»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ησυχαστής, συγγραφέας του βιβλίου «Νηπτική θεωρία», διηγείται την ακόλουθη θαυμαστή εμπειρία του: Ενώ λειτουργούσα μαζί με το γέροντά μου, είδα σε όραμα τον Κύριο Ιησού Χριστό. Φορούσε

αρχιερατική στολή και ιερουργούσε σύμφωνα με την τάξη της Εκκλησίας. Παραδόξως όμως, αυτός ήταν και «ο Προσφέρων και ο προσφερόμενος». στη λειτουργία συμμετείχαν και μερικοί από τη συνοδεία του γέροντά μου. Δύο απ' αυτούς είχαν τα πρόσωπα ολόλαμπρα από τη θεία χάρη, σαν πρόσωπα αγγέλων. Το σχήμα, το πολυσταύρι και ο σταυρός που κρατούσαν, άστραφταν πιο δυνατά κι από την αστραπή! Λειτουργούσε μαζί μας κι ένας διάκονος. την ώρα που ο διάκονος μνημόνευε τα ονόματα των χριστιανών, έσκυψε σπλαχνικά προς το μέρος του ο Χριστός και είπε: " Ας είναι κι αυτοί μαζί μου στη βασιλεία μου'. Βλέποντας μπροστά μου τον γλυκύτατο Ιησού, έιλαιγα από χαρά και θαύμαζα, γιατί αξιώθηκα ν' απολαύσω τη θέα Του.

Κι όταν τον ασπάσθηκα από πανάχραντο στήθος Του, ένωσα να λειώνω σαν κερι από την πολλή κατάνυξη και τα δάκρυα. Πήρα τότε θάρρος και του είπα κλαίγοντας: «Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία σου». Κι αμέσως ακούω τον 'Ιησού με τη μελιρροτη γλώσσα Του να μου λέει: "' Ας γίνει όπως είπες'.

Υστερα συνήλθα από το όραμα. Εκείνη όμως τη μέρα, κάθε φορά που το θυμόμουν, η καρδιά μου πλημμύριζε από κατάνυξη".

Ένας σύγχρονος λειτουργός άγιος.

ΑΓΙΟΣ Νικόλαος ο Πλανάς (1932), ένας άγιος των ήμερων μας, λειτουργούσε καθημερινά, χωρίς διακοπή, σε διάστημα μισού αιώνα. στο διάστημα αυτό τύχαινε κάποτε να μην έχει πρόσφορο.

Πάντοτε όμως εξοικονομούσε είτε από τους πιστούς είτε από τους γύρω φούρνους. Κάποια μέρα είχε προχωρήσει ο όρθρος αρκετά, αλλά πρόσφορο δεν φαινόταν πουθενά.

Έστειλε να φάξουν στους φούρνους και στις νοικοκυρές που πάντα είχαν.

Κοιτάξε και ατά ντουλάπια του ιερού, μήπως είχε αφήσει άλλος ιερέας.

Μα κανένα αποτέλεσμα. Στενοχωρήθηκε μέχρι δακρύων. Κάποια στιγμή τον βλέπουν να βγαίνει στην ωραία πύλη κρατώντας ένα πρόσφορο φρέσκο-φρέσκο. το είχε βρει πάνω στην αγία τράπεζα!

Κοιτάζτε, παιδιά μου, τι σημείο μου έκανε ο Θεός, είπε συγκινημένος και χαρούμενος. Όλα τα θαύματα, σημεία τα έλεγε. τα θεωρούσε φυσικά, γιατί είχε μεγάλη πίστη. Στα συναξάρια συναντάμε ασκητές που τους υπηρετούσε άγγελος Κυρίου. Πολύ φυσικό λοιπόν να υπηρετούσε άγγελος Κυρίου και τον παπα-Νικόλα, τον «εντός του κόσμου διαβιούντα αληθινό ασκητή».

Αρκετοί ενορίτες του, κυρίως μικρά παιδιά, τον έβλεπαν όταν λειτουργούσε κυριολεκτικά μεταρσιωμένο. Η φήμη τού παπα-Νικόλα, διηγείται σεβαστή γυναίκα, είχε απλωθεί σ' όλη την Αθήνα.

Κάποτε, παραμονή Χριστουγέννων, ξεινήσα με τα εγγονάκια μου για να

κοινωνήσω από τ' αγιασμένα χέρια του. Τότε στη Βουλιαγμένη ήταν ακόμα ερημιά.

Είκοσι χαμόσπιτα σιρόπια εδώ κι εκεί και τριγύρω χωράφια. στη θέση της σημερινής εκκλησίας υπήρχε ένα παλιό βυζαντινό εκκλησάκι, μικρό σαν κουβούκλιο, χαμηλό και μισοσιρότεινο. είχαν έρθει και άλλες οικογένειες με τα παιδάκια τους. Κάποια στιγμή που ο παπα-Νικόλας εμφανίστηκε στην ωραία πύλη κρατώντας το άγιο ποτήριο, το εγγονάκι μου φώναζε:

Γιαγιά, ο παπάς περπατάει στον αέρα! Πάψε, τού λέω, ενώ συγχρόνως σταυροκοπήθηκα. Πώς περπατάει στον αέρα;- τον βλέπω κι εγώ, φώναζε άλλο παιδάκι. Δεν πατάει κάτω.

Στο «Μετά φόβου...» πλησιάσαμε όλες οι γυναίκες και τα παιδάκια να κοινωνήσουμε.

Ο παπα-Νικόλας δεν είχε ακούσει τίποτε, αλλά, κι αν είχε ακούσει, δεν έδωσε καθόλου προσοχή.

Από τότε ερχόμουν πάντοτε εδώ και κοινωνούσα. και κάθε φορά ήταν αδύνατον να μην ακούσω παιδάκια να φωνάζουν: Ο παπάς περπατάει στον αέρα!

Το 1920, ανήμερα τα Χριστούγεννα, ο όσιος λειτουργούσε στον άγιο Ιωάννη Βουλιαγμένης. Όταν βγήκε να κοινωνήσει τους πιστούς, πλησίασε και μια γυναίκα με το μωρό της.

Αφού κοινωνήσε το μικρό, το έδωσε σε Μια κοπέλα, την Ιουλία, να το κρατάει. Η Ιουλία, καθώς το κρατούσε, γύρισε και κοίταζε τον Ιερέα.

Τότε παρά λίγο να της πέσει το παιδί από τα χέρια.

Πρόσεξε! τι έπαθες; της φωνάζει η γυναίκα. - Βλέπω τον παπά να στέκεται πάνω σ' ένα σύννεφο, απάντησε εκείνη εικστατική. Άλλοτε πάλι, ενώ λειτουργούσε ο όσιος στον προφήτη Ελισαίο, έγινε και τούτο: Ένα οκτάχρονο παιδάκι βγαίνει άνωγχο από το Ιερό και λέει στη μητέρα του: Μαμά, ο παπα-Νικόλας είναι τόσο ψηλά από τη γη! και της έδειξε μισό πήχη με το χεράκι του.

Λειτουργικά βιώματα

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ Ιωακείμ Σπετσιέρης (1858-1943) διηγείται τις ακόλουθες εμπειρίες του από την περίοδο της παραμονής του στη μονή του αγίου Σάββα, στα Ιεροσόλυμα:

Την τέταρτη Κυριακή της μεγάλης σαρακοστής του 1888 λειτουργούσε από καθολικό ο ιερομόναχος Γερμανός. Ήταν τύπος αληθινού μοναχού, απλός, άκακος, απονήρευτος, μελίχιος και ταπεινός. Μετά τη μεγάλη είσοδο, όταν βγήκε ατή ωραία πύλη για να ευλογήσει το εκκλησίασμα, μου φάνηκε το πρόσωπό του σαν μια πύρινη Φλόγα.

Τι έπαθε ο παπα-Γερμανός; ρώτησα τον π. Κύριλλο, νομίζοντας ότι κάτι δυσάρεστο του συνέβη. Σώπα, μου λέει, μεταρσιώθηκε από τη θεία χάρη.

Πνευματικά δεν ζει πλέον στον κόσμο, βρίσκεται στον ουρανό. δεν βλέπεις που κινείται μηχανικά σαν να είναι αφηρημένος; Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που λειτουργεί.

Όταν έγινα ιερέας, Μια μέρα ρώτησα τον παπα-Γερμανό: Πάτερ Γερμανέ, έχω διαβάσει ότι παλαιότερα πολλοί ιερείς, όταν έκαναν τη μεγάλη είσοδο κρατώντας τα τίμια Δώρα, δεν πατούσαν ατή γη. Υπάρχουν τέτοιοι ιερείς σήμερα; Μην αμφιβάλλεις, μου είπε, μήπως συμβεί και Σε σένα κάτι τέτοιο!

Πραγματικά, την επόμενη Κυριακή ήμουν εφημέριος.

Όταν λοιπόν βγήκα για τη μεγάλη είσοδο κρατώντας τα Άγια, σήκωνα τα πόδια μου, γιατί δεν εύρισκα στερεό έδαφος να πατήσω. Αργότερα με επισκέφθηκε στο κελί μου ο παπα-Γερμανός και με ρώτησε: Γιατί σήμερα, την ώρα της μεγάλης εισόδου, σήκωνες τα πόδια σου; δεν ξέρω τι έπαθα, δεν εύρισκα στερεό έδαφος να πατήσω.

Ακριβώς. Βρισκόσουν στον αέρα, γιατί σε κρατούσαν θείοι Άγγελοι.

Πίστευε λοιπόν και μη έρευνα, γιατί το μυστήριο της θείας ευχαριστίας είναι μεγάλο.

Μόνο στη μεγάλη είσοδο κρατούν το λειτουργό οι θείοι Άγγελοι στον αέρα;

Ναι, γιατί τότε φέρει επάνω του τα τίμια Δώρα. Όταν τα αποθέσει, τότε η χάρη ενεργεί στο πνεύμα του, που το μεταρσιώνει στον φωτεινό και ουράνιο κόσμο.

Παράδοξο σημείο

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ μας άγιος Σάββας (1862-1948), προστάτης και πολιούχος της Καλύμνου, τελούσε τη θεία λειτουργία με τέλεια προσήλωση στο μυστήριο. Πολλές φορές συλλειτουργούσε και συνομιλούσε με Αγίους, κάποτε μάλιστα με τους τρεις Ιεράρχες, ενώ συγχρόνως τον περιέβαλλαν χοροί αγγέλων. Την ώρα της θείας μεταλήψεως, όπως είχαν παρατηρήσει συλλειτουργοί του η και άλλοι πιστοί, φούσκωνε και ξεχειλίζει το άγιο ποτήριο, χωρίς όμως να χύνεται η θεία Κοινωνία.

Η Νίκη Κουτελαίνα, αργότερα μοναχή Σαλώμη, είδε κάποτε τον όσιο στην προσκομιδή πολύ υψωμένο, ενώ τριγύρω παραστέκονταν αγγελικά τάγματα. Παρατήρησε μάλιστα κι αυτή ότι το άγιο ποτήριο φούσκωνε. Φοβήθηκε η γυναίκα, αλλά δεν μίλησε. Άργότερα φανέρωσε στον άγιο Σάββα αυτά που είδε. Εκείνος όμως της είπε: Ω, παιδί μου, μη προς Θεού! μην τα πεις πουθενά!

Χαρισματικές καταστάσεις

ΑΠΩ το 1931 ο μακαριστός ηγούμενος της αγιορείτικης μονής ΣΙΜΩΝΟΣ Πέτρως, ΑΡΧΙΜ. Ιερώνυμος (1871-1957), υπηρετούσε ως πνευματικός σ' ένα μετόχι της μονής, στην 'Ανάληψη της Αθήνας. Ήταν αυτό οικονομία Θεού, για να λάμψει και στην πρωτεύουσα η αγιότητα του μακαριστού γέροντα και να οδηγηθούν έτσι πολλές ψυχές στη σωτηρία. Ως λειτουργό τον χαρακτήριζε απερίσπαστη αφοσίωση από μυστήριο της θείας ευχαριστίας. Όταν ιερουργούσε, φαινόταν εξαύλωμένος. Από τους πιστούς που συνέρεαν στις ιερές του μυσταγωγίες, πολλά παιδιά τον έβλεπαν υπερυψωμένο από το έδαφος και φώναζαν Ο παππούλης πετάει! Κοιτάζτε, ο γέροντας δεν πατάει στη γη!

Μία μοναχή επίσης τον είδε, καθώς έβγαινε για τη μεγάλη είσοδο, να μην κατεβαίνει τα σκαλοπάτια της βορινής πύλης του ιερού, αλλά να βαδίζει στον αέρα. Άλλη μοναχή αναφέρει ότι πολλές φορές, σε ώρα θείας λειτουργίας, έβλεπαν το γέροντα μπροστά στην αγία τράπεζα μία σπιθαμή υψωμένο από το έδαφος. Η μικρή Βενετία, που αργότερα έγινε μοναχή, όταν ήταν πέντε περίπου ετών τον είδε σε μία λειτουργία του με τα αθώα μάτια της να βρίσκεται μαζί με τους αγγέλους γύρω από το άγιο θυσιαστήριο. τις ημέρες εκείνες η όψη του γέροντα ήταν αλλοιωμένη, και για μεγάλο διάστημα η μικρή δεν έμπαινε στο ναό, αλλά κοιτάζε με δέος από την εξώπορτα. Κάποια χειμωνιάτικη νύχτα, που η βροχή έπεφτε ραγδαία, ειδοποίησαν το γέροντα να πάει να κοινωνήσει έναν άρρωστο. Έφυγε αμέσως για το σπίτι του ασθενούς κρατώντας τα άχραντα Μυστήρια. Το θαυμαστό είναι ότι στο δρόμο δεν βράχηκε καθόλου!

Συλλειτουργός Αγίων

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γεώργιος ΚΑΡΣΛΙΔΗΣ (1901-1959), Πόντιος στην καταγωγή, εγκαταστάθηκε στην περιοχή της Δράμας το 1930, όπου ανέπτυξε ως ιερομόναχος και εξομολόγος μεγάλη πνευματική δραστηριότητα. Ως λειτουργός ζούσε υπερφυσικές καταστάσεις, που ήταν απόρροια της οσιακής του βιωτής. Δυναμώστε την πίστη σας", συμβούλευε τα πνευματικά του παιδιά, και προσπαθήστε να προσηλώνεστε στα τελούμενα κατά τη θεία λειτουργία, ώστε ν' αξιώνεστε να βλέπετε τα μεγαλεία του Θεού, το Άγιο Πνεύμα να κατεβαίνει στην αγία τράπεζα...".

Όταν θα λειτουργούσε, σηκωνόταν γύρω στα μεσάνυχτα για να προσευχηθεί και να ετοιμαστεί για το μέγα μυστήριο. Ήταν ακούραστος και ιεροπρεπής. δεν βιαζόταν, και στεκόταν μπροστά στην αγία τράπεζα σαν αναμμένη λαμπάδα. Κάποτε, ενώ ο γέροντας μνημόνευε ονόματα στην αγία πρόθεση, μία χριστιανή άκουγε αδύνατες και άσχημες φωνές να επαναλαμβάνουν κοροϊδευτικά τα ονόματα. Ήταν οι δαίμονες, που θορυβούσαν για να σταματήσει η μνημόνευση στην προσκομιδή διάβαζε

πολλά ονόματα. Ορισμένα τα σημείωνε, είτε ζωντανών είτε νεκρών, κι ενημέρωνε διακριτικά τους συγγενείς τους για τα προβλήματά τους ή για τον τρόπο που πέθαναν, ώστε να τελέσουν μνημόσυνα, λειτουργίες και ελεημοσύνες. Σε μίαν αγρυπνία, στο ναό του αγίου Μηνά στη Θεσσαλονίκη, πνευματικά του παιδιά είδαν τον γέροντα Γεώργιο, αν και ήταν απών να συλλειτουργεί με τον εφημέριο του ναού.

Θαύμασαν οι πιστοί για τη μυστική παρουσία του, με την οποία ήθελε να τους ενισχύσει στον κόπο της αγρυπνίας. Ο πατήρ Γεώργιος επικοινωνούσε με τον άορατο πνευματικό κόσμο.

Η επαφή του αυτή με τους αγίους ήταν εντονότερη την ώρα της θείας λατρείας. Συχνά συλλειτουργούσε με αγίους. "Σπάνια λειτουργώ μόνος", έλεγε με απλότητα. Σήμερα είχαμε τον τάδε άγιο συλλειτουργούντα. Σε μια λειτουργία όλο το εκκλησίασμα άκουσε έναν δυνατό θόρυβο στο άγιο βήμα. στη συνέχεια είδαν το πρόσωπο του γέροντα αλλοιωμένο και φωτεινό.

Είχαμε ουράνιους επισκέπτες", εξήγησε αργότερα. "τον άγιο Μηνά, τον άγιο Γεώργιο, τον άγιο Νικόλαο...".

Άλλη φορά, στο τέλος της θείας μυσταγωγίας, είπε συγκινημένος: "Είχαμε μουσαφιρέους, τον άγιο Νικόλαο και τον άγιο Ιωάννη. αυστηρός μουσαφιρής ο τίμιος Πρόδρομος". Κάθε φορά που θύμιαζε την εικόνα του, έτρεμε το χέρι του. Όταν συλλειτουργούσε με αγίους, στην απόλυση συνήθιζε να τους μνημονεύει, και τότε η συγκίνηση και η χαρά του ήταν απεριγράπτες.

την παραμονή του ελληνοϊταλικού πολέμου έκλαιγε συνεχώς

Τι έχεις γέροντα και κλαις; τον ρωτούσαν. - "Εμείνα ορφανός, απαντούσε εκείνος.

Έφυγε η Παναγία με τον άγιο Γεώργιο στο μέτωπο.

Ευλαβείς χριστιανοί τον έβλεπαν την ώρα της θείας λειτουργίας να μην πατάει στη γη. Έτσι, σε μία νυχτερινή λειτουργία, την ώρα που διάβαζε το Ευαγγέλιο, τον είδαν να είναι υψωμένος από το έδαφος. σε άλλη θεία λειτουργία, την ώρα της μεγάλης εισόδου, τον είδαν πάλι να βαδίζει στον αέρα, να σταματάει στο κέντρο του ναού μία σπιθαμή ψηλότερα από το δάπεδο και τέλος, μπαίνοντας στο άγιο βήμα, να ακουμπάει στο έδαφος. Κάποτε ένας επισκέπτης, αυτόπτης μάρτυρας παρόμοιων γεγονότων, τα διηγήθηκε στους άλλους πιστούς. τον κάλεσε τότε ο γέροντας, του έδωσε ένα χαστούκι(!) και του είπε αυστηρά: Ότι βλέπεις δεν θα το λες σε άλλον! Μία γυναίκα, μετά από κάποια μυσταγωγία, του είπε. σε είδα, γέροντα, να λάμπεις δυνατά.

Κι εκείνος ταπεινά αποκρίθηκε: Είμαι άξιος εγώ να λάμπω; Ο Χριστός είναι άξιος. Ίσως η δική του λάμψη να έπεφτε πάνω μου...

Ο ουράνιος διάκος

Ο ΠΑΤΗΡ Αθανάσιος Χαμακιώτης (1967), ο σεμνός λευίτης της «Νεραντζιώτισσα» Αμαρουσίου, λειτουργούσε κάποια μέρα στο παρεκκλήσι της Παναγίας μία γυναίκα από το εκκλησίασμα, η Ε.Μ., που στεκόταν μπροστά στο ιερό βλέπει έναν ξανθό διάκονο με λευκή στολή να υπηρετεί τον π. 'Αθανάσιο μπροστά στην αγία τράπεζα. Μάλιστα στεκόταν πάντα στα δεξιά του στη διάρκεια της θείας λειτουργίας δεν βγήκε καθόλου από το άγιο βήμα. Σκέφτηκε η γυναίκα πώς θα ήταν νεοχειροτονημένος, και του μάθαινε ο ιερέας τη λειτουργική τάξη. Η λειτουργία τελείωσε και ο κόσμος έφυγε. Εκείνη όμως παρέμεινε για να ικανοποιήσει την περιέργειά της, να δει Ποίος ήταν ο διάκονος. ο π. ' Αθανάσιος κατέλυσε κι έφυγε, αλλά ο διάκονος δεν έβγαινε από το ιερό. Τότε η γυναίκα άνοιξε το παραπέτασμα. Μα δεν είδε κανέναν. Ο διάκονος είχε εξαφανιστεί. και άλλη έξοδος δεν υπήρχε! Όταν αργότερα διηγήθηκε στον π. Αθανάσιο το περιστατικό, εκείνος με απλότητα της είπε: Αυτά, παιδί μου, συμβαίνουν, αλλά μη λες πουθενά τίποτα".

Θαυμαστή θεοπτία

Ο ΠΑΠΑ-ΤΥΧΩΝ, ο γνωστός Ρώσος αγιορείτης ησυχαστής της Καψάλας (1968), όταν λειτουργούσε, έλεγε στον ψάλτη να στέκεται έξω από το εκκλησάκι, στον μικρό διάδρομο, κι από κει να εκφωνεί το «Κύριε ελέησον». Ήθελε να είναι τελείως μόνος και να κινείται άνετα στην προσευχή του. Την ώρα του χερουβικού, ο παπα- Τύχων μεταφερόταν σε ουράνιους κόσμους, και παρέμενε εκεί για είκοσι εως τριάντα λεπτά: Ο ψάλτης έπρεπε να επαναλάβει τον ύμνο πολλές φορές μέχρι τη μεγάλη είσοδο.

Τι έβλεπες και Τι άκουγες, γέροντα, τη μισή εκείνη ώρα; τον ρωτούσε μετά την λειτουργία. και ο γέροντας απαντούσε με τα χαριτωμένα. σπασμένα ελληνικά του: . Χερουβείμ-Σεραφείμ δοξολογούσε Θεό. 'Εγώ πετάω, Πα, πά, πά! την ώρα του χερουβικού φύλακας άγγελος ανεβάσει. Μετά από μισή ώρα φύλακας άγγελος κατεβάσει... πω, πω, εγώ λειτουργήσκει... Ο παπα-Τύχων κοινωνούσε καθημερινά από τον άγιο Άρτο. Ο ίδιος δεν έφελνε ποτέ, πάντα λειτουργούσε.

Εμπειρίες ενός Ταπεινού λευίτη

Ο ΠΑΠΑ - ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιαγιαστάθης (1902-1975), ένας απλοϊκός και άγιος κληρικός του αιώνα μας, όταν λειτουργούσε είχε θείες θεωρίες

και εμπειρίες. Διηγείται ο ίδιος:

Κάποτε, στη μεγάλη είσοδο, κι ενώ πλησίαζα στην ωραία πύλη, είδα αριστερά μου ένα όμορφο παιδάκι, που χάθηκε σαν σιά. Συγχρόνως ακούστηκε κρότος από το καντήλι της Παναγίας, που άρχισε να κουνιέται μέχρι το τέλος της λειτουργίας. Σε μία νυχτερινή λειτουργία μου στο ναό των Ταξιαρχών, είδα την ώρα της δοξολογίας το ίδιο εκείνο παιδάκι να στέκεται μπροστά στην προσκομιδή, και να εξαφανίζεται πάλι σαν καπνός". Ανήμερα του Αγίου Πνεύματος λειτούργησα στην ιερά μονή Αγίας Τριάδος Μετεώρων. Τι ευλογία Θεού!

Εκείνη η λειτουργία θα μου μείνει αλησμόνητη. στη μεγάλη είσοδο κατέβηκε από αριστερά μία γυναίκα, από δεξιά ένας άνδρας μ' ένα μικρό παιδί, ενώ πλήθος από άλλα παιδάκια ακολουθούσαν τα τίμια Δώρα".

Κάτι ανάλογο συνέβη στις 8 Αυγούστου 1954. στις 5 το πρωί ξεκίνησα για το χωριό' Αρδάνι. Περπατούσα κι έψαλλα κατανυκτικούς ύμνους για να ευχαριστήσω τον Κύριο και τη Θεοτόκο. Φτάνοντας στην εκκλησία του χωριού, άρχισα τον όρθρο, και στη συνέχεια μπήκα στη θεία λειτουργία

Ο άρτος που έγινε πέτρα

ΣΤΗΝ εποχή του ιερού Χρυσοστόμου (4ος αι.) ζούσε κάποιος πλούσιος, που ανήκε μαζί με τη γυναίκα του, στην αίρεση του Μακεδονίου. Κάποτε, ακούγοντας τη διδαχή του αγίου, μετανόησε και επέστρεψε στην αλήθεια της μιας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας. Η γυναίκα του όμως, ενώ με το στόμα ομολογούσε την πίστη της στο ορθόδοξο δόγμα, με την καρδιά της ακολουθούσε την αίρεση.

Σε μία μεγάλη γιορτή λοιπόν της Εκκλησίας, που συνήθιζαν να κοινώνουν πολλοί χριστιανοί, συνέβη το εξής περιστατικό:

Η γυναίκα του πλουσίου πήγε κρυφά στους ιερείς των αιρετικών για να κοινωνήσει.

Δεν κοινώνησε όμως, αλλ' αφού πήρε στα χέρι της τον άρτο τον έδωσε κρυφά στη δούλη της να τον φυλάξει χωρίς κανείς άλλος ν' αντιληφθεί κανείς αυτό που έκανε.

Όταν αργότερα γινόταν η θεία λειτουργία των ορθοδόξων, η γυναίκα πήγε φανερά με τον άνδρα της στην εκκλησία για να κοινωνήσει. Σαν ήρθε η σειρά της, πήρε τον άγιο Άρτο από το χέρι του ιερού Χρυσοστόμου, αλλά δεν τον έβαλε στο στόμα της μετάλαβε κρυφά τον άρτο των αιρετικών. Αμέσως όμως συγκλονίστηκε από ένα θαύμα: 'Ο άρτος των αιρετικών μετατράπηκε σε πέτρα μέσα στο στόμα της! Η γυναίκα φοβήθηκε. με δυνατή φωνή διηγήθηκε σ' όλους το περιστατικό και πίστεψε ολόψυχα στην ορθόδοξη εκκλησία.

Ο άγιος Ιωάννης τοποθέτησε την πέτρα εκείνη στο σκευοφυλάκιο, για να θυμίζει το θαύμα.

Η ευχή της αναφοράς

ΣΤΑ μέρη της Απάμειας, στη δεύτερη επαρχία των Σύρων, υπήρχε ένα χωριό που λεγόταν Γοναγόν Κάποτε, σε απόσταση ενός μιλίου από το χωριό, μερικά παιδιά έβοσκαν τα ζώα τους. Ενώ έπαιζαν, συμφώνησαν μεταξύ τους να τελέσουν τη θεία λειτουργία, όπως έβλεπαν να γίνεται από τον ιερέα στο ναό. Ανέδειξαν λοιπόν έναν «πρεσβύτερο» και δύο άλλους «διακόνους». Ύστερα πλησίασαν σ' ένα λείο βράχο, όπου σαν σε θυσιαστήριο τοποθέτησαν άρτους κι ένα πήλινο δοχείο με κρασί. Ο «πρεσβύτερος» στάθηκε ατή μέση και οι «διάκονοι» δεξιά κι αριστερά του. " Άρχισε λοιπόν να λέει την ευχή της αναφοράς , ενώ οι «διάκονοι» έκαναν αέρα με τα φακιόλια τους αντί για ριπίδια ο μικρός «πρεσβύτερος» ήξερε την ευχή της αναφοράς, γιατί συνήθιζε στις άγιες συνάξεις να στέκεται όπως όλα τα παιδιά - μπροστά στο άγιο βήμα, κι έτσι ν' ακούει και να μαθαίνει τις ευχές.

Αφού έγιναν όλα σύμφωνα με την εκκλησιαστική τάξη κι ενώ ετοιμάζονταν να τεμαχίσουν τους άρτους, συνέβη κάτι φοβερό: Έπεσε φωτιά από τον ουρανό κι έκανε στάχτη όλα όσα είχαν προσκομίσει και τον ίδιο το βράχο. Δεν έμεινε το παραμικρό ίχνος! Τα παιδιά από τον τρόμο τους έπεσαν κάτω κι έμειναν εκεί μισοπεθαμένα, χωρίς να μπορούν ν' αρθρώσουν λέξη. Οι γονείς ανησύχησαν με την καθυστέρησή τους. Ψάχνοντας, τα βρήκαν σ' αυτή την κατάσταση και τα μετέφεραν στο χωριό. Ρωτούσαν επίμονα να μάθουν ποια ήταν η αιτία της εκστάσεώς τους, αλλά Δεν έπαιρναν απάντηση.

Όταν αργότερα τα παιδιά συνήλθαν, διηγήθηκαν όσα έκαναν και έπαθαν. Σύντομα πληροφορήθηκε το θαυμαστό γεγονός ο επίσκοπος, που πήγε με όλους τους κληρικούς στον τόπο του θαύματος και είδε τα σημάδια της ουράνιας φωτιάς. Τότε λοιπόν έβαλε τα παιδιά σε μοναστήρι, ενώ πάνω στον τόπο της φωτιάς έχτισε εκκλησία και γύρω απ' αυτήν μία ωραία μονή.

Η αναγκαιότητα της θείας μεταλήψεως

ΚΑΠΟΙΟΣ Αιγύπτιος, άνθρωπος άσωτος, ερωτεύθηκε μία γυναίκα παντρεμένη και σώφρονα. Δεν μπορούσε όμως να τη δελεάσει διαφορετικά, γι' αυτό κατέφυγε σ' ένα μάγο. Αφού τον πλήρωσε, τού ζήτησε να κάνει με την τέχνη του τον άνδρα της να τη διώξει. Ο μάγος προσπάθησε, αλλά επειδή Δεν κατάφερε να στρέψει το λογισμό της γυναίκας, την έκανε με τις μαγανείες του να φαίνεται σαν φοράδα. Ο

άνδρας της άρχισε να κλαίει και να οδύρεται. Για τρεις μέρες η φοράδα δεν έβγαλε μιλιά ούτε κι έφαγε τίποτα.

Τελικά, της φόρεσε καπίστρι και την οδήγησε στον όσιο Μακάριο. Γιατί μας έφερες εδώ αυτή τη φοράδα; ρώτησαν ενοχλημένοι οι μοναχοί, που βρισκονταν κοντά στο κελί του όσιου.

Για να ελεηθεί με την προσευχή του αβά Μακαρίου, απάντησε εκείνος. Τι κακό έκανε; Αυτή που βλέπετε, εξήγησε εκείνος, ήταν γυναίκα μου, αλλά, δεν ξέρω πώς, μεταβλήθηκε σε φοράδα. Έχει μάλιστα τρεις μέρες νηστική. Οι μοναχοί πλησίασαν στον όσιο και του είπαν: - Κάποιος άνθρωπος έφερε εδώ ένα άλογο. - Εσείς είστε άλογα, αποκρίθηκε εκείνος, γιατί έχετε μάτια άλόγων. Εκείνη όμως είναι γυναίκα, όπως πλάστηκε.

Ύστερα ευλόγησε νερό, το έριξε στο κεφάλι της φοράδας και προσευχήθηκε γι' αυτήν. Έτσι την έκανε να φανεί σε όλους και πάλι γυναίκα. κι αφού της έδωσε να φάει, την άφησε να φύγει μαζί με τον άνδρα της. Καθώς όμως έφευγε, τη συμβούλεψε να μη λείπει ποτέ από την εκκλησία ούτε να μένει μακριά από τη θεία Κοινωνία. "Αυτό", της τόνισε, "το έπαθες, γιατί είχες πέντε εβδομάδες να μεταλάβεις τα άχραντα Μυστήρια".

Ο άγιος Τύχων και τα σταφύλια

ΑΓΙΟΣ Τύχων, επίσκοπος Αμαθούντος (4ος 5ος αι-), είναι ένας από τους πιο γνωστούς Αγίους της Κύπρου. Πήρε την προσωνυμία του θαυματουργού για τα πολλά θαύματα που έκανε και όσο ζούσε, αλλά και μετά την κοιμήσή του. Ένα απ' αυτά, εντυπωσιακό και παράδοξο, είναι και τούτο: Κάποτε μερικοί εργάτες φύτευαν αμπέλι σ; ένα χωράφι. Πάνω ατή δουλειά ένας απ' αυτούς πέταξε, σαν άχρηστα, μερικά ξερά κλήματα. 'Ο άγιος πήρε ένα τέτοιο κλήμα κι αφού προσευχήθηκε στο Θεό, παρακαλώντας τον να του δώσει ζωή και βλάστηση και καρπούς, το φύτεψε στο όνομα της 'Αγίας Τριάδος. και, ω του θαύματος! το ξερό εκείνο κλήμα αμέσως ριζωσε, έβγαλε φύλλα, άνθισε κι έκανε σταφύλια ώριμα και γλυκά!

Κι ας ήταν μήνες πριν από την εποχή των σταφυλιών!

Από τότε κάθε χρόνο το θαύμα επαναλαμβάνεται. Στις 16 Ιουνίου, ημέρα της μνήμης του αγίου, το κλήμα παρουσιάζει πρώιμα σταφύλια, ώριμα και γλυκά, που προσφέρονται σαν ευλογία στους πιστούς. για πολλά χρόνια μάλιστα μετά την κοιμήσή του, γινόταν και τούτο το απίστευτο: τα σταφύλια ήταν πράσινα και ξινά, ως τη στιγμή που άρχιζε η θεία λειτουργία της εορτής. Τότε άρχιζαν και τα σταφύλια να μαυρίζουν και να γλυκαίνουν. Όταν τελείωνε η λειτουργία, τότε και τα σταφύλια γίνονταν μαύρα και γλυκύτατα. Όσοι τα γεύονταν, ένιωθαν μία παράξενη σωματική ευεξία και μίαν απέραντη ψυχική γαλήνη. το ίδιο συμβαίνει μέχρι σήμερα

σε όλους, όσοι τιμούν και πανηγυρίζουν τη μνήμη του αγίου.

Το θαύμα της Ορθοδοξίας

ΤΡΙΑΝΤΑ μίλια μακριά από τις Αιγαίες, πόλη της Κιλικίας, ησύχαζαν δύο στυλίτες. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ορθόδοξος, ενώ ο άλλος άνηκε στην αίρεση του Σεβήρου. 'Ασκήτευαν σε απόσταση έξι μιλίων ο ένας από τον άλλο. Ο αιρετικός κατηγορούσε την ορθόδοξη Εκκλησία και προσπαθούσε με διάφορα επιχειρήματα να παρασύρει στην αίρεσή του και τον ορθόδοξο. Εκείνος τότε, θέλοντας να τον πληροφορήσει για το ποια είναι η ορθή πίστη, του μήνυσε να του στείλει μία μερίδα της δικής του κοινωνίας.

Ο αιρετικός, νομίζοντας πώς θα δεχόταν ο ορθόδοξος την πλάνη του, έστειλε με χαρά τη μερίδα. "Έβαλε τότε ο ορθόδοξος ένα καζάνι να βράζει κι έριξε μέσα τη μερίδα του αιρετικού. 'Αμέσως αυτή διαλύθηκε στο καυτό νερό του καζανιού. 'Υστερα πήρε μία μερίδα από την αγία Κοινωνία της ορθόδοξης Εκκλησίας και την έριξε κι αυτή από ίδιο καζάνι που κόχλαζε. την ίδια στιγμή το καζάνι κρύωσε, ενώ η αγία μερίδα όχι μόνο δεν διαλύθηκε, μα ούτε καν βράχηκε! Η νίκη του Χριστού.

ΚΑΠΟΙΟΣ μάγος έκανε ψευτοθαύματα με τη βοήθεια του διαβόλου, για να πλανεύει τους χριστιανούς και να τους παίρνει με το μέρος του.

Ανάμεσα στις άλλες θαυματουργίες του έκανε και τούτη: "Έμπαινε στη φωτιά για πολλή ώρα. "Υστερα ζητούσε τη βοήθεια του δαίμονα, που έσβηνε τη φωτιά κι έτσι ο μάγος παρέμενε άβλαβής.

"Όταν ο τοπικός επίσκοπος πληροφορήθηκε το περιστατικό, πήρε το άγιο αρτοφόριο με το δεσποτικό Σώμα και πλησίασε στη φωτιά. Αμέσως πρότεινε στο μάγο να δεθεί με αλυσίδα και να πέσει μέσα στη φωτιά, για να δει κι αυτός τη θαυμαστή του διάσωση. Ο μάγος δέχτηκε να τον δέσουν και να τον ρίξουν ατή φωτιά, νομίζοντας πώς κι εκείνη τη φορά, όπως τόσες άλλες, θα γινόταν το θαύμα. Μόλις όμως βρέθηκε τυλιγμένος στις φλόγες, άρχισε να καιγεται και να φωνάζει δυνατά: Βοήθησέ με δαίμονα, γιατί θα με καταφάει η φωτιά! 'Άκουσαν όλοι τότε μία απαίσια φωνή:

Πολλές φορές σε βοήθησα. Τώρα. όμως δεν μπορώ, γιατί στέκεται πλάι σου ο ισχυρότερός μου. 'Έτσι λοιπόν ο μάγος έγινε στάχτη.

Σαρανταλείτουργο «υπέρ υγείας».

ΚΑΠΟΙΟΣ άρχοντας από τη Νικομήδεια αρρώστησε βαριά και, βλέποντας πώς πλησιάζει από θάνατο, κάλεσε τη γυναίκα του για να της εκφράσει τις τελευταίες του επιθυμίες: Την περιουσία μου να τη μοιράσεις στους φτωχούς και τα ορφανά. Τούς δούλους να τους ελευθερώσεις. Αλλά στους ιερείς δεν θέλω να δώσεις χρήματα για λειτουργίες.

Σ' αυτή του τη μεγάλη θλίψη ο ετοιμοθάνατος επικαλέστηκε με πίστη την ευχή του αβά Ησαΐα, ενός άγιου μοναχού που ασκήτευε κοντά ατή Νικομήδεια, και αμέσως - ω του θαύματος! - έγινε καλά.

Σηκώθηκε λοιπόν και πασίχαρος έτρεξε στον όσιο. Εκείνος τον καλοδέχτηκε, δοξάζοντας το Θεό για το μεγάλο θαύμα. Θυμάσαι, παιδί μου, τον ρώτησε, ποία ώρα συνήλθες από την αρρώστια; την ώρα που επικαλέστηκα την ευχή σου, απάντησε Εκείνος. Ο όσιος, με τον φωτισμένο του νου, γνώριζε τι είχε λεχθεί ατή διάρκεια της αρρώστιας του και ξαναρώτησε:

Άφησες, παιδί μου, χρήματα στους ιερείς, να λειτουργούν για τη σωτηρία της ψυχής σου; Όχι, γέροντα. Τι θα είχα να ωφεληθώ αν τους άφηνα κάτι; δεν θα πήγαινε χαμένο; Μην το λες αυτό. Ο αδελφόθεος Ιάκωβος γράφει: «Άσθενεί τις εν ύμίν;» Προσκαλεσάσθω τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν επ' αυτόν αλείψαντες αυτόν ελαίω εν το ονόματι του Κυρίου.

Και η ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα και εγείρει αυτόν ο Κύριος καιν αμαρτίας η πεπονηώς αφεθήσεται αυτό». Να λοιπόν που οι ευχές των ιερέων είναι αποτελεσματικές, για όποιον τις ζητάει με πίστη. Δώσε τώρα κι εσύ ένα ποσό για λειτουργίες, και θα λάβεις από το Θεό την πρέπουσα πληροφορία. Έτσι κι έκανε. Έδωσε χρήματα σ' έναν ιερέα για να του κάνει σαρανταλείτουργο, και γύρισε στο σπίτι του. Όταν συμπληρώθηκαν οι λειτουργίες, μετά από σαράντα μέρες, κι ενώ σηκωνόταν από τον ύπνο, βλέπει ξαφνικά ν' ανοίγουν οι πόρτες του σπιτιού του και να μπαίνουν σαράντα άνδρες έφιπποι, λαμπροί και αγγελόμορφοι, είκοσι από δεξιά και είκοσι από αριστερά.

Κύριοί μου, φώναξε έκπληκτος ο άρχοντας πώς μπήκατε σε σπίτι ανθρώπου αμαρτωλού;

Εμείς οι σαράντα, που βλέπεις, του απάντησαν εκείνοι, αντιπροσωπεύουμε τις λειτουργίες που έγιναν για σένα στον φιλόανθρωπο Θεό. Μας έστειλε εκείνος, για να σε συνοδεύσουμε μέχρι την εκκλησία. Πήγαινε μέσα χαρούμενος, χωρίς δισταγμό. Νά, με τα πρεσβυτικά χέρια συμπληρώθηκαν οι σαράντα λειτουργίες, που έγιναν για να ενωθεί ο Χριστός μαζί σου και να κατοικήσει στην καρδιά σου. Έστερα απ' αυτά, ο άρχοντας μοίρασε την περιουσία του σε ευλαβείς ιερείς, για να γίνουν λειτουργίες «υπέρ αφέσεως των αμαρτιών αυτού», διακηρύσσοντας πώς οι θείες λειτουργίες και οι αγαθοεργίες μπορούν ν' ανεβάσουν την ψυχή τού ανθρώπου από τα καταχθόνια στα επουράνια.

«Βοήθεια των αβοήθητων»

ΤΟ ΠΟΣΟ μπορεί να βοηθήσει η θεία λειτουργία τους χριστιανούς, που μνημονεύονται αυτήν, φαίνεται και από τ' ακόλουθα περιστατικά, που διηγείται ο άγιος Γρηγόριος ο Διάλογος, πάπας Ρώμης (590-604): Ζούσε κάποτε ένας αιχμάλωτος μακριά από τους δικούς του και δεμένος με βαριές αλυσίδες. Η γυναίκα του συνήθιζε σε τακτές μέρες να τελεί για χάρη του τη θεία λειτουργία.

Μετά από χρόνια ο αιχμάλωτος επέστρεψε στην πατρίδα του. Ανέφερε τότε στη γυναίκα του, πώς ορισμένες μέρες οι αλυσίδες του λύνονταν αόρατα και παράδοξα, κι έτσι ανακουφιζόταν λιγάκι.

Κατάπληκτη εκείνη, διαπίστωσε πώς αυτό συνέβαινε τις μέρες ακριβώς που γινόταν για τη σωτηρία του η θεία λειτουργία Ένας ναύτης ταξίδευε μαζί με τον επίσκοπο Πανόρμου Αγάθωνα για τη Ρώμη. Στη διάρκεια τού ταξιδιού ο ναύτης βρισκόταν μέσα σε μία βάρκα, που ήταν δεμένη με σχοινί στο πίσω μέρος του πλοίου.

Κάποια στιγμή από την τρικυμία κόπηκε το σχοινί και η σάρκα εξαφανίστηκε. Το πλοίο ξέπεσε σ' ένα νησί, την Ούστισα. Εκεί ο επίσκοπος περίμενε τρεις μέρες μήπως φανεί η σάρκα με το ναύτη. Τέλος, έβγαλε το συμπέρασμα ότι ο ναύτης πνίγηκε. Έδωσε λοιπόν εντολή να γίνει θεία λειτουργία για την ανάπαυση της ψυχής του. Όταν ο επίσκοπος έφτασε στην Ίταλία, εκεί, στην πόλη του Πόρτου, συνάντησε απροσδόκητα το ναύτη. Ή χαρά του ήταν απεριγράπτη. Πώς γλίτωσες από το ναυάγιο; τον ρώτησε με φιλόστοργη περιέργεια.

Για πολλή ώρα, άγιο δέσποτα, πάλευα με τ' άγρια κύματα.

Η σάρκα γέμιζε νερά και αναποδογύρισε πολλές φορές. . Από την προσπάθεια να συγκρατηθώ επάνω της, τελικά εξαντλήθηκα και κάποια στιγμή λιποθύμησα.

Τότε, κι ενώ ούτε ξύπνιος ήμουν ούτε κοιμισμένος, εμφανίζεται μπροστά μου, μες στο πέλαγος, κάποιος, που μου πρόσφερε ψωμί. Έφαγα και δυνάμωσα. Σε λίγο πέρασε ένα πλοίο, που με παρέλαβε και μ' έβγαλε σώο σε κάποια ακτή. Μήπως θυμάσαι ποια μέρα εμφανίστηκε εκείνος ο άγνωστος, που σου πρόσφερε ψωμί; ρώτησε ο επίσκοπος.

Η απάντηση του ναύτη τον γέμιζε έκπληξη. Ήταν η μέρα που τέλεσε για χάρη του τη θεία λειτουργία στην Ούστιβα!!

Η ανακούφιση του φυλακισμένου

ΠΑΡΟΜΟΙΟ με τα προηγούμενα, περιστατικό διηγήθηκε κάποτε ο άγιος Ιωάννης ο Έλεήμων, πατριάρχης Αλεξανδρείας (610-619) στους κληρικούς του, για να τους αποδείξει πόσο πολύ ωφελούν οι λειτουργίες: Ένας νέος από την Κύπρο, συμπατριώτης του αγίου, οδηγήθηκε

αιχμάλωτος στην Περσία και κλείστηκε σε μία φυλακή, που ονομάζονταν Λήθη.

Υπήρχε αυστηρός περσικός νόμος να μη βγαίνουν ποτέ ζωντανοί όσοι φυλακίζονταν εκεί. Κάποτε όμως μερικοί κατάφεραν να δραπετεύσουν. Αυτοί πληροφορήσαν λάθος τους συγγενείς του νέου ότι πέθανε μέσα στη φυλακή. Ύστερα απ' αυτό οι γονείς του πήγαιναν τρεις φορές το χρόνο πρόσφορα στην εκκλησία για την ανάπαυση της ψυχής του, πιστεύοντας πως είναι νεκρός.

Πέρασαν τέσσερα χρόνια. μία μέρα ο νέος κατάφερε να δραπετεύσει και να γυρίσει στην πατρίδα του. Ή έκπληξη και η χαρά των γονιών του ήταν απεριγράπτη, γιατί δεν τον υποδέχθηκαν σαν δραπέτη από τη φυλακή, αλλά σαν νεκροναστημένο.

Ύστερα του διηγήθηκαν πώς, για την ανάπαυση της ψυχής του, μνημόνευαν ιδιαίτερα το όνομά του στις λειτουργίες των Φώτων, του Πάσχα και της Πεντηκοστής.

Τότε ο νέος τους διαβεβαίωσε συγκινημένος ότι τις μέρες εκείνες εμφανιζόταν κάποιος λαμπροφόρος, που τον ελευθέρωνε για λίγο από τις αλυσίδες.

Σημεία θαυμαστά

Ο ΟΣΙΟΣ Θεόδωρος ο Συκεώτης (6ος-7ος αι) καταγόταν από το χωριό Συκεών της Αναστασιουπόλεως της μεγαλύτερης επαρχίας της Άγκυρας. Ήταν νόθος γιος πόρνης, αλλ' αυτό όμως δεν εμπόδιζε το Θεό να τον αναδείξει σε σκευός εκλογής Του και τίμιο αρχιερέα.

Τελικά, ο Φιλήσυχος Θεόδωρος εγκατέλειψε την επισκοπή και επιδόθηκε απερίσπαστος στην αγαπημένη του άσκηση και ησυχία. Κάποτε πέρασε από το κελί του ένας κατάδικος, ο Γεώργιος, με τους φρουρούς του, για να πάρουν την ευχή του. Οι στρατιώτες παρακάλεσαν τον όσιο να συμβουλευσει το Γεώργιο. Πραγματικά, ο όσιος τον νουθέτησε, κι εκείνος, κατανυγμένος, ζήτησε να μεταλάβει. Λύστε τον, παιδιά μου, από τα δεσμά για να τον κοινωνήσω, παρακάλεσε τους φρουρούς ο όσιος. Δεν τολμάμε, γέροντα, γιατί είναι δυνατός. Κι αν θελήσει να κάνει καμιά τρέλα δεν θα μπορέσουμε να τον σταματήσουμε, δικαιολογήθηκαν εκείνοι.

Τότε ο θεοφόρος Θεόδωρος πήρε στα χέρια του το άγιο ποτήρια, σήκωσε τα μάτια του ψηλά και αναστέναξε. την ίδια στιγμή οι αλυσίδες λύθηκαν κι έπεσαν κάτω με θόρυβο.

ΟΙ στρατιώτες τρόμαξαν κι έτρεξαν ν' ασφαλίσουν τις πόρτες. Μην τον φοβάστε, τους καθησύχασε ο όσιος. Γνωρίζω τη σύνεσή του. δεν θα κάνει καμιά απερισκεψία. Έτσι λοιπόν κοινωνήσε τον κατάδικο, κι ύστερα έβαλε σ' όλους να φάνε. Μετά το φαγητό, οι φρουροί του πέρασαν πάλι τις αλυσίδες και συνέχισαν το δρόμο τους.

Νίκη κατά των δαιμόνων

Η ΕΡΗΜΟΣ δεν είναι μόνο καταφύγιο των φιλήσυχων μοναχών. Είναι και τόπος εξορίας των δαιμόνων, που στήνουν στους αγωνιστές του Χριστού τις πιο φοβερές παγίδες. Η τοποθεσία Μελανά ήταν ο τόπος όπου ασκήθηκε ο όσιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης. Ο διάβολος αγωνίστηκε μεθοδικά για να τον εκτοπίσει από κει, αλλά δεν τα κατάφερε. Έτσι ο όσιος ετοιμαζόταν για την οικοδομή του μοναστικού συγκροτήματος της Μεγίστης Λαύρας. Όταν όμως άρχισε η οικοδομή, ότι έχτιζαν οι οικοδόμοι τη μέρα, το γκρέμιζαν οι δαίμονες τη νύχτα. Εμφανίζεται τότε η Κυρία Θεοτόκος στον όσιο Αθανάσιο και του λέει: Για να προχωρήσει το έργο, πρέπει να χτίσεις σε μία μέρα ένα ναύδριο, κι εκεί να τελεστεί την ίδια μέρα θεία λειτουργία.

Πραγματικά, μέσα σε μία μέρα χτίστηκε και λειτουργήθηκε ένας ναός αφιερωμένος στους Αγίους Αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό. Κι ήταν τόσο μικρός, που μόλις χωρούσαν ο λειτουργός στο Ιερό και τέσσερα-πέντε άτομα στον υπόλοιπο χώρο. Έτσι λοιπόν, με τη χάρη της θείας λειτουργίας, έφυγαν οι δαίμονες και προχώρησε η οικοδομή της Λαύρας.

Η τιμωρία του Τούρκου

ΜΙΑ νέα Οσιακή μορφή από τα Φάρασα της Καππαδοκίας, γνωστή στην πατρίδα του με την προσωνυμία «Χατζεφεντής», είναι ο όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης (1840-1924). Οι Φαρασιώτες διηγούνται πολλά θαυμαστά γεγονότα, που σχετίζονται με τον όσιο. Κάποτε στα Φάρασα, τη μέρα της Αναστάσεως, μπήκε ένας Τούρκος λήσταρχος στην εκκλησία, την ώρα που τελούσε ο όσιος τη θεία λειτουργία. Μόλις είδε τον Τούρκο αρματωμένο και αδιάντροπο μέσα στο ναό, τον ειδοποίησε να φύγει αμέσως. Εκείνος όμως δεν έδωσε σημασία. Ο όσιος συνέχισε ατάραχος τη θεία λειτουργία. Όταν βγήκε για τη μεγάλη είσοδο, τον είδε ο Τούρκος να μην πατάει στη γη, αλλά να περπατάει στον αέρα. Βλέποντας αυτό το θαύμα, άρχισε να τρέμει. Έκανε να φύγει, μα δεν μπορούσε, γιατί ένιωθε δεμένος μ' ένα αόρατο σχοινί ο όσιος, αφού μπήκε με τα Άγια στο ιερό, έκανε νόημα στον Τούρκο να φύγει. Πραγματικά, την ώρα εκείνη ο λήσταρχος ένιωσε λυμένος. Τρέμοντας ολόκληρος βγήκε έξω κι έπεσε κάτω σαν νεκρός. Όταν τελείωσε η λειτουργία, βγήκε ο λειτουργός από το ναό, πλησίασε τον τούρκο, τον σήκωσε, κι έτσι εκείνος μπόρεσε να στηριχθεί στα πόδια του. Ύστερα του έκανε αυστηρή παρατήρηση, του έδωσε πέντε γρόσια και τον άφησε να φύγει υγιή, αλλά κατατρομαγμένο.

Η αξία της προσκομιδής

Η ΘΕΙΑ χάρη, που αναβλύζει από την αναίμακτη θυσία, προσφέρεται όχι μόνο στους ζωντανούς, αλλά και στους νεκρούς. Γι' αυτό οι λειτουργοί δεν παύουν να δέονται όχι μόνο «υπέρ υγείας», αλλά και «υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των κεκοιμημένων δούλων του Θεού». Όσο περισσότερη είναι η πίστη και η αγάπη των ιερέων, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο κατάλογος των ονομάτων, που μνημονεύουν στην προσκομιδή Ο παπά-Σάββας ο πνευματικός, μία όσιακή αθωνίτικη μορφή (1821-1908), φαινόταν, με το μικροσκοπικό του σώμα ένας άσημος καλόγερος.

Όταν όμως λειτουργούσε, φαινόταν μεγαλοπρεπής και το πρόσωπό του έλαμπε σαν πρόσωπο αγέλου.

Στην προσκομιδή, μνημόνευε ονόματα «Ὡν ουκ ἐστὶν ἀριθμὸς».

Χρησιμοποιούσε ένα πολύ μεγάλο δισκάριο, και για δύο-τρεις ώρες έβγαζε μερίδες και μνημόνευε ακατάπαυστα.

Άγιε πνευματικέ, πολύ κουράζεσαι με τόσα ονόματα, του έλεγαν από αγάπη μερικοί πατέρες. δεν κουράζομαι, απαντούσε εκείνος. Αντίθετα, αισθάνομαι μεγάλη χαρά. Ωφελούνται πολύ οι μνημονευόμενοι. Η ωφέλεια τους είναι χαρά μου. Νέος ακόμα ιερέας ο παπα-Σάββας δέχτηκε κάποια αποκάλυψη, με την οποία ο Θεός του φανέρωσε τη μεγάλη ωφέλεια που αποκομίζουν οι ψυχές από τη μνημόνευση. την κατέγραψε, λίγο πριν την κοιμήσή του, σαν απάντηση σε εκείνους που τον ρωτούσαν για ποίο λόγο μνημόνευε καθημερινά τόσα ονόματα.

Το 1843, έγραφε, μου έδωσαν αρκετά ονόματα, για να κάνω σαρανταλείτουργο. τη μέρα που θα τελούσα την τελευταία λειτουργία, περιμένοντας το γέροντά μου να πάρω καιρό, αποκοιμήθηκα ακουμπώντας στο αναλόγιο και είδα το έξης αποκαλυπτικό όνειρο:

Ήμουν φορεμένος την ιερατική στολή και στεκόμουν μπροστά στην αγία τράπεζα, πάνω στην οποία βρισκόταν ο άγιος δίσκος της λειτουργίας, γεμάτος με το Αίμα του Χριστού.

Βλέπω τότε άγγελο Κυρίου με μορφή ιερέως να παίρνει το χαρτί με τα ονόματα από την προσκομιδή και να πλησιάζει στην αγία τράπεζα. Εκεί, αφού έβαλε το χαρτί κοντά στον άγιο δίσκο, βουτάει τη λαβίδα στο Αίμα του Χριστού και σβήνει ένα όνομα, και πάλι βουτάει και σβήνει, μέχρι που τελείωσαν όλα τα ονόματα και καθάρισε το χαρτί.

Μετά τη θεία λειτουργία ανέφερα το όνειρο στο γέροντα μου κι εκείνος μου είπε: Εσύ δεν είσαι άξιος για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες εκείνων, που μνημόνευσες. με την πίστη έλαβαν την άφεση των αμαρτιών τους. Αυτό το όνειρο είναι η αιτία που μνημονεύω τα , ονόματα όλων" .

Σαρανταλείτουργο « υπέρ αναπαύσεως»

Ο ΓΕΡΟ-ΔΑΝΙΗΛ ο αγιορείτης (1929), ο σοφός ησυχαστής των Κατουνακίων, έχει καταχωρισμένο ατά χειρόγραφέ του και το ακόλουθο περιστατικό, που συνέβη το 1869 στην πατρίδα του, τη Σμύρνη. Κάποιος ενάρετος χριστιανός κάλεσε στα τελευταία της ζωής του τον πνευματικό του παπα-Δημήτρη και του είπε: Εγώ σήμερα πεθαίνω. Πες μου, σε παρακαλώ, τι πρέπει να κάνω την κρίσιμη τούτη ώρα; Ο ιερέας, γνωρίζοντας την αρετή του και τη μυστηριακή προετοιμασία του, του πρότεινε το έξης: Δώσε εντολή να σόι κάνουν μετά το θάνατό σου τακτικό σαρανταλείουργο σ' ένα εξωκλήσι.

Έτσι κι έγινε. Ο κυρ-Δημήτρης - αυτό ήταν το όνομά του - άφησε εντολή στο γιο του να κάνει μετά την κοίμησή του σαρανταλείουργο.

Κι εκείνος, υπακούοντας στην τελευταία επιθυμία του καλού του πατέρα, ανέθεσε χωρίς καθυστέρηση την εκτέλεση της στον παπα-Δημήτρη.

Ο σεμνός λευίτης δέχτηκε να κάνει το σαρανταλείουργο, που ο ίδιος είχε προτείνει στο μακαρίτη, και αποσύρθηκε για όλο αυτό το διάστημα στο εξωκλήσι των άγιων Αποστόλων.

Οι τριάντα εννέα λειτουργίες έγιναν απρόσκοπτα. Η τελευταία έπρεπε να γίνει ημέρα Κυριακή το βράδυ όμως του Σαββάτου πιάνει τον παπά ένας δυνατός πονόδοντος και τον αναγκάζει να επιστρέψει από σπίτι του.

Η πρεσβυτέρα του πρότεινε να βγάλει το δόντι, μα εκείνος αρνήθηκε, γιατί έπρεπε την επόμενη να τελέσει την τελευταία λειτουργία. Τα μεσάνυχτα ο πόνος κορυφώθηκε, και τελικά ο παπάς αναγκάστηκε να βγάλει το δόντι. Επειδή όμως παρουσιάστηκε αιμορραγία, ανέβαλε την τελευταία λειτουργία για τη Δευτέρα. Στο μεταξύ, το απόγευμα του Σαββάτου, ο Γεώργιος, ο γιος του μακαριστού Δημητρίου, ετοίμασε μερικά χρήματα για τον κόπο του ιερέα, με σκοπό να του τα δώσει την επόμενη μέρα.

Τα μεσάνυχτα ξύπνησε για να προσευχηθεί. 'Ανακάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε να φέρνει από νου του τις αρετές, τα χαρίσματα και τα σοφά λόγια του πατέρα του. Κάποια στιγμή πέρασε απ' το μυαλό του η ακόλουθη σκέψη: "Άραγε ωφελούν τα σαρανταλείουργα τις ψυχές των κεκοιμημένων, η τα καθιέρωσε η εκκλησία για παρηγοριά των ζώντων;" Τότε ακριβώς τον πήρε ένας ελαφρός ύπνος, και είδε πώς βρέθηκε σε μια πεδιάδα με ομορφιά απεριγράπτη. Ένωθε ανάξιο τον εαυτό του να βρίσκεται σε τέτοιο ιερό και παραδεισένιο χώρο. Μπροστά του απλωνόταν ένα απέραντο και κατάφυτο περιβόλι, που μοσχοβολούσε με μίαν ανέκφραστη ευωδία.

Αυτός οπωσδήποτε θα είναι ο παράδεισος!", μονολόγησε. "'Ω, τι μακαριότητα περιμένει όσους ζουν ενάρετα στη γη!"

Εξετάζοντας έκπληκτος τα υπερκόσμια κάλλη, είδε ένα λαμπρό ανάκτορο με έξοχη αρχιτεκτονική χάρη, ενώ οι τοίχοι του έλαμπαν απ' τα διαμάντια και το χρυσάφι. "Η αμορφία του ήταν ανέκφραστη. Πλησιάζει πιο κοντά, και τότε - τι χαρά! - βλέπει στην πόρτα του παλατιού τον πατέρα του ολοφώτεινο και λαμπροφωρεμένο. Πώς βρέθηκες εδώ, παιδί μου; τον

ρωτάει με πραότητα και στοργή. Ούτε κι εγώ ξέρω, πατέρα.
Καταλαβαίνω πώς δεν είμαι άξιος γι' αυτόν τον τόπο. 'Αλλά πες μου, πως
τα περνάς εδώ; πως ήρθες;
Τίνος είναι αυτό το παλάτι;
Η φιλανθρωπία του ΣΩΤΗΡΟΣ Χριστού με τις πρεσβείες της Παναγίας,
που της είχα ιδιαίτερη ευλάβεια, με αξίωσε να καταταχθώ σ' αυτό το
μέρος. "Ήταν μάλιστα να μπω σήμερα μέσα στο παλάτι ο οικοδόμος
όμως, που το χτίζει, πέρασε μία ταλαιπωρία- έβγαλε απόψε το δόντι του -
κι έτσι δεν τέλειωσαν οι σαράντα μέρες της οικοδομής του. Για το λόγο
αυτό θα μπω αύριο.
"Υστερα απ' αυτά ο Γεώργιος ζύπνησε δακρυσμένος και έκπληκτος, αλλά
και με απορίες.
Πέρασε την υπόλοιπη νύχτα αναπέμποντας αίνους και δοξολογίες από
Θεό. το πρωί, μετά τη θεία λειτουργία, πήρε πρόσφορα, νάμα και αγνό
κερί και ξεκίνησε για το εξωκλήσι των αγίων Απόστολων. ο παπα-
Δημήτρης τον υποδέχθηκε με χαρά:
Τώρα μόλις τελείωσα κι εγώ τη θεία λειτουργία. Έτσι ολοκληρώθηκε το
σαρανταλείτουργο. Αυτό το είπε για να Μην τον λυπήσει.
ο επισκέπτης τότε του διηγήθηκε το νυχτερινό του δράμα.
Όταν έφτασε στο σημείο που ο πατέρας του δεν μπήκε στο παλάτι, γιατί
ο οικοδόμος έβγαλε το δόντι του, ο παπα-Δημήτρης ένιωσε φρίκη, αλλά
και θαυμασμό.
Εγώ είμαι, αγαπητέ μου, ο οικοδόμος που εργάστηκε στην οικοδομή του
παλατιού, είπε με χαρά.
Σήμερα δεν λειτούργησα, γιατί έβγαλα το δόντι μου. θα λειτουργήσω
όμως τη Δευτέρα, κι έτσι θα ολοκληρώσω το πνευματικό παλάτι του
πατέρα σου.

Η ακαταμάχητη δύναμη

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ μητροπολίτης Αργολίδος Χρυσόστομος
Δεληγιαννόπουλος (1985) υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιερέας στην
Αλβανία, κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο του ' 40. οι μαρτυρίες που
ακολουθούν είναι από το προσωπικό του ημερολόγιο και από προφορικές
διηγήσεις του. Αποδεικνύουν, πώς η θεία Κοινωνία ήταν μεγάλη δύναμη,
που θωράκιζε τους Έλληνες αγωνιστές στο μέτωπο.
.....9 Μαρτίου 1940. Ημέρα Κυριακή. Κυριακή της Ορθοδοξίας και
μνήμη των Αγίων Σαράντα. στο μέτωπο της Αλβανίας είναι παρών ο ίδιος
ο Μουσολίνι και κατευθύνει προσωπικά την περίφημη εαρινή επίθεση.
Νιώθω μία ψυχική αγαλλίαση, συνδυασμένη με έντονη νευρική κατάσταση. Ενώ
δηλαδή νωρίς το πρωί ετοιμαζόμασταν για να τελέσουμε στο σπίτι που
μέναμε τη θεία λειτουργία, ξαφνικά άρχισε καταιγισμός πυρός από
όλμους του αντίπαλου πυροβολικού. Παππούλη μου, μου λέει ο

διοικητής, πώς να κάνουμε σήμερα λειτουργία;

Σήμερα ακριβώς επιβάλλεται να λειτουργήσουμε, απάντησα εγώ, για να μπούμε κάτω από την προστασία του Θεού. Ο διοικητής τελικά υποχώρησε, κι έτσι απολαύσαμε τη θεία μυσταγωγία με μία ωραία χορωδία από τους στρατιώτες, ενώ ο γύρω χώρος είχε μεταβληθεί σε κόλαση φωτιάς. Στη λειτουργία αυτή ζήσαμε τη θαυμαστή παρουσία του Χριστού.

Δυο φορές στη διάρκειά της οβίδες πυροβολικού έγλειψαν την άκρη του τοίχου του σπιτιού μας, έπεσαν στον απέναντι χώρο και βυθίστηκαν στο χώμα χωρίς να εκραγούν. Αν έσιαζαν, θα σκοτωνόμασταν όλοι μέσα στο σπίτι... Τη μέρα αυτή κοινώνησαν ο υποδιοικητής, ο υπασπιστής και πολλοί στρατιώτες του συντάγματος. Τελειώνοντας όμως τη λειτουργία, ένα θλιβερό γεγονός ήρθε να μας δώσει ένα καλό μάθημα.

Μερικοί στρατιώτες, αντί να έρθουν να λειτουργηθούν, προτίμησαν να προφυλαχθούν μέσα σ' ένα υπόγειο χαράκιωμα. Κι ενώ ο τόπος αυλακωνόταν από τις οβίδες, μία απ' αυτές έπεσε μέσα στο χαράκιωμα, σκότωσε τέσσερις άνδρες και τραυμάτισε άλλους τρεις. Ο ένας μάλιστα βρέθηκε αποκεφαλισμένος... Την Κυριακή, στις 30 Μαρτίου του '41, ξεινήσα πολύ πρωί για το πρώτο τάγμα, όπου λειτούργησα και κήρυξα. Κοινώνησαν γύρω στους πεντακόσιους άνδρες. το χέρι μου πιάστηκε και πονούσε φοβερά από τη συνεχή μετάδοση της θείας Κοινωνίας. . Άλλοτε πάλι αναγκάστηκα να λειτουργήσω γονατιστός σε αντίσκηνο, γιατί έζω έβρεχε συνεχώς. Οι στρατιώτες παρακιολούθησαν τη θεία λειτουργία μέσα Στη βροχή, και στο τέλος κοινώνησαν τα άχραντα Μυστήρια. Τι συγκινητικό θέαμα! Μέσα στ' άγρια βουνά, και με βροχή, να προσέρχονται οι στρατιώτες, για να ενωθούν με τον Σωτήρα Χριστό.

Η θεία λειτουργία και τα σύκα

ΟΤΑΝ ο π. Βενέδικτος Πετράκης (1961) ήταν ιεροκήρυκας στα Γιάννενα, πήγε ένα κυριακάτικο πρωινό να λειτουργήσει και να κηρύξει σε κάποια εκκλησία της πόλης. Έξω από το ναό είδε έναν άνθρωπο, που πουλούσε με το καροτσάκι του σύκα. Σκέπασέ το, ευλογημένε, του λέει, κι έλα μέσα στην εκκλησία να λειτουργηθείς.

Μετά τη λειτουργία τα πουλήσεις όλα. Παππούλη μου, αποιρίθηκε εκείνος με ύφος θρασύ, εσύ στη δουλειά σου κι εγώ ατή δουλειά μου! Έ, καλά... Τότε να ξέρεις πώς, μέχρι να τελειώσει η λειτουργία, όλα θα σιουληλιάσουν, του λέει προφητικά ο γέροντας. Και πράγματι, όλα σιουλήκισαν και τα πέταξε! Όταν μετά τη λειτουργία ο π. Βενέδικτος έβγαινε από την εκκλησία, έτρεξε μετανωμένος και του ζήτησε συγχώρηση.

Ο μέθυσος ιερέας

ΖΕΙ ακόμα ο επίσκοπος που διηγήθηκε τούτη την ιστορία. Είναι αληθινή ιστορία κι έχει βαθύ νόημα, γιατί αναφέρεται στην προσευχή των ζώντων για τους τεθνεώτες. Οι προσευχές αυτές πάντοτε εισακούονται, μα πιο πολύ την ώρα της θείας λειτουργίας. Ο επίσκοπος που αναφέραμε είχε στην περιοχή του έναν ιερέα, τον παπα-Γιάννη, ευλαβικό και σ' όλους αγαπητό. Μάλιστα στην αγία πρόθεση αργούσε λίγο, γιατί διάβαζε πολλά ονόματα. Είχε όμως ένα φοβερό ελάττωμα' του άρρεσε το κρασί. Όσο καλός ήταν στα καθήκοντά του, τόση αδυναμία είχε στο πιετό. Πολλοί του έλεγαν να κόψει αυτό το πάθος, το τόσο αταίριαστο σε λειτουργό του Θεού. Το καταλάβαινε κι ο ίδιος, έκλαιγε με παράπονο, έκανε μερικές προσπάθειες, αλλά σε λίγες μέρες άρχιζε πάλι τα ίδια.

Μία μέρα που είχε πάλι υποκύψει από πάθος του, πήγε στην εκκλησία και, όπως ήταν μισοζαλισμένος, έβαλε «Ευλογητός» κι άρχισε τη θεία λειτουργία. Παραχώρησε όμως ο Θεός και κάποια στιγμή παραπάτησε μέσα από ιερό, οπότε του έπεσαν από τα χέρια τα τίμια Δώρα. Πάγωσε απ' το φόρο του. Έπεσε κάτω κλαίγοντας κι άρχισε να μαζεύει με τη γλώσσα το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Ένιωθε την ενοχή να τον πνίγει, γιατί το έπαθε επειδή ήταν ζαλισμένος από το κρασί. Πήγε στον επίσκοπο κι εξομολογήθηκε το φρικτό του αμάρτημα. Κι εκείνος την άλλη μέρα, ύστερα από πολλή περισίεψη, κάθισε στο γραφείο του και πήρε την πέννα στο χέρι. Έπρεπε να κινήσει τη διαδικασία για την καθαιρέση του παπα-Γιάννη, αλλά... Εκεί που το χέρι του επισκόπου στεκόταν διστακτικό, βλέπει ξαφνικά σαν σε όραμα να βγαίνουν μέσ' από τον τοίχο του δωματίου χιλιάδες άνθρωποι. Είχαν μάτια πονεμένα και περνούσαν μπροστά του φωνάζοντας:

Όχι, Δέσποτα, Μην τιμωρείς τον παπά, Μην τον καθαιρέσεις, συγχώρεσέ τον! Περνούσαν αμέτρητες στρατιές ανθρώπων, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, καλοντυμένοι Τι φτωχοντυμένοι, αληθινό συλλαλητήριο ψυχών. Κι όλοι χειρονομούσαν προς το μέρος του, φώναζαν και παρακαλούσαν επίμονα: όχι, Σεβασμιότατε. Μην το κάνεις αυτό, μη διώξεις τον παπά μας!

Αυτός μας θυμάται και μας βοηθάει σε κάθε λειτουργία, μας λυπάται αληθινά, είναι φίλος μας! Μην τον καθαιρέσεις! μη! μη! μη!...

Κράτησε αριετή ώρα αυτή η οπτασία. Ο επίσκοπος, έκπληκτος, παρακολουθούσε αυτή την ανθρωποθάλασσα να φωνάζει και να ικετεύει για τον μέθυσο ιερέα. Κατάλαβε πώς ήταν οι ψυχές των νεκρών που μνημόνευε ο παπα-Γιάννης όταν λειτουργούσε. Κι αυτή η μνημόνευση τους ανακούφιζε πολύ, όσο το νερό τον διψασμένο στην καλοκαιριάτικη ζέστη. "Νά η χειροπιαστή απόδειξη", σκέφτηκε, "πώς οι προσευχές μας αναπαύουν τις ψυχές των νεκρών". Ύστερα έστειλε και κάλεσε τον ιερέα. Δεν μου λες, παπα-Γιάννη, μνημονεύεις πολλά ονόματα την αγία πρόθεση όταν λειτουργείς; Εκατοντάδες, Σεβασμιότατε. Δεν τα έχω μετρήσει. Γιατί

το κάνεις αυτό και καθυστερείς τη λειτουργία; τον μάλωσε τάχα ο επίσκοπος.

Λυπάμαι πολύ τους πεθαμένους, γιατί δεν έχουν από αλλού βοήθεια, παρά μόνο από τις ευχές τις εκκλησίας. Γι' αυτό παρακαλώ τον Ύψιστο να τους αναπαύσει.

Έχω ένα βιβλίο και γράφω μέσα όλα τα ονόματα που μου δίνουν για μνημόνευση. Αυτή την τάξη παρέλαβα από τον πατέρα μου, που, ήταν επίσης παπάς.

Καλά κάνεις, συμφώνησε ο επίσκοπος, έχουν ανάγκη οι ψυχές. Συνέχισε να κρατάς την τάξη αυτή. Πρόσεξε μόνο να μην ξαναμεθύσεις. Από σήμερα δεν θα ξαναβάλεις κρασί από στόμα σου. Αυτός είναι ο κανόνας που σου δίνω. Είσαι συγχωρημένος. Πραγματικά, ο παπα-Γιάννης ελευθερώθηκε οριστικά από το πάθος του πιστού. Μόνο που στέκει στην προσκομιδή περισσότερο τώρα, μνημονεύοντας τα ονόματα των «τεθνεώτων».

αναδημοσίευση από:

<http://www.psathades.gr/bibliothiki/Paterikon/ThaumataKaiApokalipseis.htm>

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΤΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ